

ტრესკარი

სამსახურთ
სალიტერატურთ
ჟურნალი

1-2 | 2003

კოდერძი იათაშვილი

ერთი დღე სამოთხეში

პირველი მოქმედება

სულიკოს ბინა. იგი თითქმის დაცარიელებულია, მაგრამ იგრძნობა, რომ აქ ოდესღაც ყველაფერი გემოვნებით იყო გაწყობილი. ძველი დიდების ნიშნად ოთახს შემორჩენია იმ ავეჯის ნაწილი, ადრე რომ ამშვენებდა აქაურობას - მაგიდა, სკამები, ტახტი, კარადა და თითქმის გამოცარიელებული წიგნების თაროები. ედლებზე ვაკრული შპალური ერთ-ორ ადგილას ჩამოხეულია. მას "ამშვენებს" უხამსი მინახატები, ავტოგრაფები, წარწერები და ღვინის ლაქები. მაგიდას პეტრე, სულიკო და ნიკა უსხედან. დატურტლულ სუფრაზე არაყის ცარიელი ბოთლები, გამხმარი პურის ნატეხები, კონსერვის ქილები და ძხვების ნაჭრები ყრია. სამივეს ლოთობისგან გიტანჯული, დაკმუწნილი სიფათი აქვს. გამწარებული ექაჩებიან სიგარეტს და ცდილობენ თამბაქოს კვამლში ჩაახრჩონ სულში ჩაუკბეული დეპრესია.

კომედია ორ მოქმედებად

მოქმედი პირობი

სულიკო	ნიკა
დუდა	ნონა
პატრია	ლიკა
დათო	ნანა

სულიკო - ყელი მიშრება, რამე თუ არ მოვიფიქრეთ, გავგოუდები!

პატრია - ერთი-ორი ელუბი მაინც დაგეტოვათ, თქვე უღმერთოებო, ასე როგორ გამოწრუბეთ.

სულიკო - ახლა ასი გრამი იყოს და... (გააფრთხილებს) უუჰ!

ნიკა - მე ლუდზეც თანახმა ვარ... ლუდის ფული ვერ უნდა ვიშვინოთ, ბოლოს და ბოლოს!

პატრია - (თითქოს თავისთვის წაიბუტბუტებს). მე მაქვს ფული.

(ამის გაგონებაზე სულიკო და ნიკა ისარნაკრავებივით წამოცვივლებიან, აღულდებიან, აფორიაქდებიან, ვახალისდებიან).

სულიკო - მერე რას გვაწვალბ ქალათივით, აქამდე ვერა თქვი?!

პატრია - ვერ დაგხარჯავ.

ნიკა - (ავრესიულად). რა? როგორ თუ ვერ დახარჯავ?! ახლავე ამოყაბე, ჰა, ჩქარა!.. რამდენი გაქვს?

პატრია - რამდენი უნდა მქონდეს... მანეთიანი მომცა ცოლმა - ბავშვს რძე ამოუტანეო.

სულიკო - რძე თვითონ უნდა აწოვოს ქალმა. შვილებს ძროხების იმედზე რომ აჩენენ, იმითმ წახდა

ჩვენი საქმე.

ამბრამ - ძუძუ არ უფინის და რა უნდა გქნათ?

ნიკა - რა უნდა ქნათ და პატარაობიდანვე არ უნდა გა-
არნივიროთ, არ უნდა გააფუჭოთ ბავშვი. გლოვ
რემ იყოს, კიდევ არა უშავს, მაგარი...
(სულიკოს) ერთი მითხარი, თუ ძმა ხარ, რა ვაუ-
კაცის საქმეა რძე!

ამბრამ - ახა, ღვინო დაავლევინო?

სულიკო - (ხერფულად) შორიით ბაზარს! (პეტრეს ვა-
ლაჭრით) შოშიცი ფული!
(პეტრე ზიბიდან ითხად დაკვირვებულ მანეთიანს ამო-
იღებს, გაშლის, გულდავულ ვაასწორებს და
სულიკოს გაუწევს).

ნიკა - სამანეთიანი ვერ გამოართვი?

ამბრამ - სამანეთიანი კი არა... რძეს თუ არ შოიტან,
თვითონ არ დაშენახო.

სულიკო - (ხერფულად). რად გინდა კაცს ეგეთი ცოლი,
მანიეთიანს თუ თან გული გააულოა?!

ნიკა - (სულიკოს). გაუშინე, პეტრესთან რომ ამავ-
ზავნი, მაგის ქალბატონი ისე მიბდევრდა, თით-
ქოს...

ამბრამ - კარგი, ნუ გახანურე, არც შენი ცოლი გივლებო-
და შენი ძმაცკების დანახავზე.

ნიკა - ჰოდა, იმიტომაც გაავადღე.

ამბრამ - (ავლებით). გაავად კი არა და!..

ნიკა - ჰო, ჰო, გაავადღე! ახლაც მეგვეწება - შემირი-
დოთ.

სულიკო - (ნიკას შეუტყვის). კარგი, კარგი! (ფულს ვა-
უწევს) გამოართვი. (ნიკა ფულს გამოართმევს)
ეგ ცარიელი ბოთლიც წაიდ.

ნიკა - (ბოთლებს იწყობს ჯიბეებში, ბურღულუნით). ჩან-
თა მინც იყოს...

სულიკო - ჩანთა არა, ერთი... ეგ ვიბეები რისთვისაა მი-
აკერა მაგის გამოშვებმა?!

ნიკა - (გასასულიკოსივნი მიღს). პეტრე ვერ წავა?

სულიკო - მე ვიცი, ვინც უნდა წავიდეს... მაგას, შეიძ-
ლება, ცოლი შეეჩიხოს და დაგიუპუბით.

ნიკა - ჰო, კარგი, კარგი. (მიდის).

სულიკო - მოიცე. (ნიკა შეჩერდება) აჰა, ეს ოცი კაპი-
ციც გამოართვი (ჯიბიდან ხურდა ფულს ამო-
იღებს და ნიკას გაუწევს).

ნიკა - პუთი არ გვინდა?

ამბრამ - (დაიცივით). ხიზილდას ხომ არ მიირთმევთ?

სულიკო - (მაგილაზე შე მოითხოვს). ეს პუთი არ არის?

ნიკა - ისეა გაშპარი, თათარს რომ თანეში დაარტყა,
ქრისტიანი ვარო, დაიძახებს.

სულიკო - ჰოდა, გაქრისტიანე შენც მთელი სამუ-
სულმანო, რა გენადევრდა, რა... ჰა, ჰა, ჰა! ისე,
ჩვენში დარჩეს და, კი გავხარ ქრისტეს მოცი-
ქულს - ხორცი შენ არა გაქვს, ფერი შენ არა
გაქვს, ფული შენ არა გაქვს, სახლი და კარი. ნამ-
დვილი წმინდანი ხარ, ერთი გჯარი ხელში და...

ნიკა - შე ვიქა უფრო მომიხდება.

სულიკო - ჰოდა, თუ მოგიხდება, წაიდ ახლა, რადას
ითრევ ფებს.

ნიკა - თუ ნისიად მშობა, არაიცი წამოვიდო?

სულიკო - მაგას კითხვა უნდა?

(ნიკა გადის).

ამბრამ - (სიტყვის დაღვრებებს). არაყარ არა, ვირის თა-
ფებს მოგართმევინ ნისიად.

სულიკო - (შეუღრნებს). რას ითარსებენ, იქნება, მარ-
თლა აძლევენ!

ამბრამ - კარგი ერთი, ვინ მისცემს. ყველა ნოქარმა
იცის, რა სტუვის პატრონიც არის.

სულიკო - თორემ შენი სიტყვა მილიონად ფასობს, რა!

ამბრამ - მე და ნიკა ერთი ვართ? მაგას, როცა გინდა
შესვლი; კაპიცი არ უშუავის.

სულიკო - შენ ხომ სულ ზვლიკისფერი ნუთოუმნიანე-
ბითა გაქვს ჯიბეები გამოტყნილი!

ამბრამ - მე მანეთიანი მინც ვაპირებ ხოლმე.

სულიკო - ნუ გადაგვაულოებ ახლა იმ შენს დაჩენილ
მანიეთიანს.

ამბრამ - დაჩენილი დაუძახე... შეიძლება, ღღენს მაგ
მანიეთიანის ჩხუბი მქონდეს ოჯახში.

სულიკო - არა, შენი ცოლის მორჩულება არ იქნება -
ძმაცკებში მანიეთიანიც არ დახარჯო?

ამბრამ - რა ვეცა, რა ვარი, ეგ არი.

სულიკო - ჰო, რა უნდა ქნა, თუ არ ელოლიავე, ადგე-
ბა და გავეურება, მე შენ ვეტყვი და, ვინმე გაამ-
ტყუნებს, ვინმე დაძახებს, ოჯახი რად დაან-
ტყვიო. (პაუზა) აგერ, ჩემმა ცოლმა დაკრა ფეხი
და გავარდა სახლიდან.

ამბრამ - შენ კარგი ცოლი გავადა... მინც რა მინდაო?

სულიკო - ქალისაგ რა ვაიბე - შენი გამოსწორება არ
იქნებაო. (პაუზა) გინდა, წერილი წაიკითხო?

ამბრამ - რა წერილი?

სულიკო - წავსვლის წინ რომ დამიტოვა (სათუთად შე-
ნახულ ფურცელს ამოიღებს, გაშლის, წერილი ზე-
პირად იცის, მაგრამ ყოველს დროს მინც ვანიც
ნიკა იყვალ სიტყვის, ყოველ ფრასს) სულიკო!..
ეს სიტყვა გადაშლილია... ჩემო სულიკო!..
ენიც გადაშლილია. ნახე, როგორი ნერვული ხე-
ლით არის დაწერილი. (პეტრე წერისას ჩასტყ-
რის) შენ თვითონ წაიკითხე, შე არ შემოძლია.
(წერილი გაუწევს).

ამბრამ - (კითხვის ვანგრძობს). ჩემო საყვარელო სულიკო! მე
მივდივარ. არ ვიცი, უშენოდ როგორ ვაძლებ, მა-
გრამ მინც მივდივარ. შენი გაუთავებელი
ღრეობები, დედედამა ლოთობა აუტანელი გახ-
და.

სულიკო - მე ვარ ლოთი?.. ახლა, შეიძლება, ვლო-
თობ, მაგრამ მაშინ წესიერად ვიყავი, წესიერად
ესაძებდი.

ამბრამ - (კითხვის ვანგრძობს). მე კიდევ ვავუძლებდი
ყველაფერს, მაგრამ არ მინდა, რომ ჩვენმა შევი-
ლებმა, რომლებიც მალე ჭკუაში ჩავარდებიან,
თვითონ მამა ისეთი გასცოლავებული დი-
ამსხვოვან, როგორსაც ეგ შენვედ თითქმის ყო-
ველდღე. (სულიკო თავს ჩაღუნავს) სულიკო, მე
შენს არაფერი მინდა: არც ალიმენტს მოვთხოვ,
არც სახლ-კარს, არც ავეჯს. შენთვის დამლოც-
ვა უცდელია. მოშობლებთან დავაპირებდები,
ხომ იცო, ისინი არაფერს გამიჭირებენ... რომ
უკეთესობა ჩვენს ცხოვრებას, იმ დასვენებელ
მივდივარ, რომ აღარ ვივჯარვარ. ჰო, აღარ ვიუ-
ვარვარ და ამის გამხელა კი ვერ გაგიბედავს.
აღბოა, სხვა ქალს ვაღვევარე, ჩემზე უკეთეს
მივვიდე და იმან დაგირთავა მუდღეროება, ავა-
ფორიაქა, გადაგრიდა, გაგალოთა. თუ ასეა, დამი-
ლოცინარ! შევიღება ვიცოცხე, გამეხარდება კი-
დეც, შენ რომ გამოსწორებული გნახო.

სულიკო - ხედავ, რას წერეს?!

ამბრამ - (ისევ წერისს მიუბრუნდება) მაგრამ, თუკი
სხვა არავინ ვივჯარვარ, თუკი ღვინოზე გამცვალე,
მაშინ უარესად ყოფილა შენი საქმე. გონს მოდი-
ევრე თუ გააკრძელე, ხელში შემოგადენება კა-
ლოთაც, განმრთობაც; ნიჭიც და ეს უფთხო-
ფელიც შენი გულისა და ნიჭის აღმიაინ არ უნ-
და დაიღუპოს! შაპატო, ჩემო ერთადერთო სუ-
ვარულო, რომ გეტყვი... შენს თავს ვვიცავ, შე-

ნი ბრალია ყველაფერი. კარგად დარჩი ჩე... ჩემო... მელნითაა გათხანალო, ვეღარ ვარჩევ.

სულნიკი - ალბათ, ცრემლი ვეღარ შეიკავა და...

პატრამ - *(ყოხულობს)* ვისურვებ ოცნებების შესრულებას. ბედნიერი ვიქნები, თუ შენს სიმფონიებს მოვისმენ. გაუფრთხილდი რაილაო. უფინსტრუმენტოდ სულ დაიღუპები... გაუფრთხილდი თავს, გაუფრთხილდი შეიღობის სახელს. უკანასკნელად გეხვევია და გავცინე. შენი ნანა *(ჩერის დაუწყვლადს. ხანგრძლივი პაუზა)*. ძანა ყვეარებისარ.

სულნიკი - *(უცებ აფეთქება)* მერე რაღას გაიქცა? შეხელოვანი ვარ, თუ არ დავლივი, თუ არ გავეთიშები და ცხოვრების სინამდვილეს, გერაფერს შეგქმნი: ვერ გამოვ, ვუყვარდი, მაგრამ მაინც ვერ ვაგებო! იმითმ კი არა გსვა, რომ ლითი ვარ... ანა ვარ ლითი, არა! რაოცა დაიღუპე, ხილველი მეწყება, მუწა მომდის, საოცარი ჰანგები ჩამესხმის. ერთხელაც იქნება, დავიგებ ამ ჰანგებს, ნოტებსმი ჩავაწვევდე და გენიალურ სიმოფნიას შეგქმნი... ჰო, ის დღეც მოვა, ის დღეც დადგება, როცა დავეწერ საოცარ, განუმეორებელ სიმოფნიას და ჩემზე ალაპარაკდება მთელი ქვეყანა... ჩემს საავტორო კონცერტზე ორ ბილეთს გამოვიგვავნი. ცოლთან ერთად მოხვალ და მესამე რიგში დაჯდები. უვავილებს რომ მომართვივეს, ერთ ცოლ მიხაკს თქვენიკენ ვაღმოვსებრი და თან დავიძახებ - ეს ჩემი მეგობრის ცოლს-მეითა. ჰა, ჰა, ჰა! ხომ კარგი იქნება? შენი მეფელე დღევიანდელი მანეთიანის საშაფიგოოდ სამშენებლის მიხაკს მივიღებს გენიალური მუსიკისის ხელიდან.

პატრამ - *(თითქოს არც ვაუფრთხილავს სულნიკის მაღალფარდოვანი სიტყვები)* ნიკა სად დაიკარგა?

სულნიკი - *(წყენით)* მე მუხიკაზე გელაპარაკები, შენი კო...

პატრამ - *(ისევ იმ ტონში)* რა დროს მუსიკაა. *(პაუზა)* ალბათ, თქვენს გასტრონომში არ იყო ლუდი და სხვაგან წავიდა *(ნერწყვლილად)*. ამ უნაშვი სიხეთ ტუხნები ცხოვრობენ - ლუდს ვინ გაიკარებს, შამპანურითა და კონიათი ვამოღობ პანქლიონს!

სულნიკი - ჩანდაბა, ეს ცხოვრებაა? ძალიდეთი იღრინები ერთი ბოთლი ლუდის მოლოდინში.

პატრამ - მომწიფებული სიცოცხლისის ეპოქაში ვცხოვრობთ, კომუნისში შედედიაერთ და ათასი სრინები გჳირდება კაცს, რომ ლუდის ფული დასტუფო საკუთარ ცოლს... მე თუ მეკითხები, ლუდი მუქთა უნდა იყოს. ლუდივე ხომ პური არ არის, ფულს რომ გვანდევინებენ... სულიკო, ხომ იცი, ზოგი საერთოდ არ ეკარება ლუდს - თორქმელებზე მოქმედებსო. გამაინთოს, ბატონო, მე ნეფრტიცა და ციროზი, თანხმა ვარ, მხოლოდ დამალევიჩე ეს ოხერი, ცხენის შარდღეთი აშშორებული სასმელი და ნუ მიშლი ნერვებს! *(პაოტიკურად)*. ჰო, ნუ მიშლი ნერვებს, მეც კომუნისშიმს შენებელი საზოგადოების წევრი ვარ და უნდა გამიფრთხილდე!... შენ რომ გამოფრთხილდები, თავის დროზე რომ მაქეივებ, თავის დროზე პანქმელაზე რომ გამოთხევან, მეც თავდადებით მოგემსახურები, ჩემო საყვარელი საშშობლო!

სულნიკი - როგორც გატუობ, შენ იმაზეც არ იტყვი უარს, იკანაში წულის მაგიერ დევნო რომ მოჩნხუნებუდეს.

პატრამ - არა, არ მინდა. ეს სახილელა იქნება. ეს უპა-

ტივერულმობა იქნება ღვინის მიმართ. მიღნე-ში რომ გაუშვავ, ამ ქისტის ცრემლივით წონებასსმელი ზოფიერებები ძირის დაბანას დაიწყებენ, აბანანას ვაგავებენ და შიგ ჩაწყვებიან, შიგ ჩაბანანა თავიანთ ტურტლიან კისერას და ფეხებს.

სულნიკი - შენ მართალი ხარ, არაყის მდინარე რომ მოიღობი, ჩვენც ერთ ბოთლს არ აგვავსებენბენ. ყველაფერს ბედი უნდა, ბედი!... აი, ახლა, ამ წუთას, რამდენი სულით ხორცაქადე დაშალი კაცი უფის სუფრას და არადა ნაშოვნი ფულით ჰარაპარალოს გაიძახის. სად არის საპართალი, რატომ უნდა ჰქონდეს ჩემზე მეტი ფული? ჩემზე კარგო ვაჯავცია, ჩემზე მეტი განათლება მაქვს თუ ჩემზე უკეთესად იცის სასმელის ყადრა?!

პატრამ - მეც სწორად ეგ მიშლის ნერვებს... აი, ჩვენი მთავარი იმენერი არა სვამს, საშაფიგოდ, მთავარია, მე კი გსვაამა უბრალო ინფენერი ვარ; რამე რომ გაფუჭდება, მე უნდა ვაგაკეთო, იმან კი საბუთუშავეგენ, პირველი მომხსნაა, და თათბირებზე ბრტველ-ბრტველი სიტყვებიც გამოვიდგეს; მე რომ მთვრალს დამინახვენ, კრებაზე დამარბავეგენ, პირველი მომხსნაა, იმან კი წარმოდგენა არა აქვს, ჩარხი როგორ მუშაობს და პანქმების მაისც დებულობას; მე, თუ პანქმელაზე ნერვებმოშობდა ვილაცას შეგავინე, სახსანურადან მოხსნით მემუქრებინა, ის კი პანქმელაზეც არასდროს არ არის და ამიტომ დღეუტატად აირჩიეს *(პაუზა)*. სულიკო, თუ კაცი ხარ, ვაავებინე - მე რომ გსვაამ, რასაც ვიღებ, მაშინვე უკანვე რომ ვუბრუნებ სახელმწიფოს, დანაშაულია და, ის რომ არა გსვაამ, ფულის მიმოქცევაში უფუნას რომ ხელს უშლის, დანაშაული არ არის! *(რეკავს ზარი. ორივე დაფეთებული მთვარულია კარს)*.

სულნიკი - ძიღვის დაადგა საშველო.

(კარს იღება. შემოდის ლუდა. მის ორივე ვაოცებული შეკურებებს. ლუდა ახალგაზრდა კაციც, წვერავაბრასავი, ვაბურბენილი; დაქმუჭნილი ტანსაცმელი, დალოლიო სიხითა და თვალუბით სათიფო კაცის შთაბეჭდილებას ტყვეებს).

ლუდა - *(უბრალო აცეკვბს თვალბს, ხელბს იქნევს, ბუტბუტულია)* ალბას, არ მომეკარო, გადი აქვე, გადი, გადი, რომ გეუხენები!

სულნიკი - რა დაგემართა, ლუდა? პატრამ - ლუდა, არ გვისმის?!

(ლუდა ძვირისთან მიფრტურუნება, ცარიელ ჟიქას აკანეალებულ ხელს მოუფათურებებს, ძალიოფ-მოცილიო ჩამოღება და საწყალი, უფიფო თვალუბით შესკურების ხანქრის, ხან მთეროს).

სულნიკი - ნიკა ლუდზეა წასული, მალე მოვა... გესმის, ლუდა?

(ლუდა ჟიქას ყრისავს, მერე მოიყვლებს და ძირში ჩარჩენილ წვეთს შესრტუვას).

პატრამ - *(თავისთვის)* რას დადგანებია.

ლუდა - *(ძიღვის გამოცვლის)* წყალი *(სულიკო, ჟიქას დაავლებს ხელს და ვასვლას აბიბრებს, მაგრამ ლუდას ხმა შეაჩერებს)*. ცოტა, ძალიან ცოტა ჩაახსნი, თორემ არაყის გემო დაეკარგება.

(სულიკო ვაღის და სწრაფად ბრუნდება უკან. ლუდა ჟიქას ვამოსტყვებს, ხელისყვლებს დაფარებს და შეაქუნეურებს, შემდეგ მერევე ჟიქაში ვადასახსნს, შემდეგ მესამეში, მეთათეში... დახნისავს და ისე ვადაპკარავს, როგორც არაყის. სულს

მოითქვამს. სიცოცხლის წინაშეწავალი აუცილებლად თვალში).

პებრამ - უჩინად, მაგარი რამე მოიფიქრე.

(ლულა უცნაურად იღიმის. სულაციკო ისევ ვაღის და ბოლოები ხელში ბრუნვდება. ამის დანახვებზე ორივე წამოხტება. ღულა ხელში უკვება და ცდილობს, ბოლოლი გამოსტაცოს).

სულნიკი - (შეუტყვე) დაჩქეო!.. ძმარია ეს, ძმარია!

ღულა - არა უშავს, მომიცი, მომიცი!

სულნიკი - (მკაცრად) დაჩქეო, რომ გუგუნებო!

(ლულა მარჩილიად შეასრულებს ბრძანებას, თან ვაფაციკვებით აღევნებს თვალს სულაციკოს ყოველ მოძრაობას).

სულნიკი - პეტრე, წყალი მოიტა!

(პეტრეს ჭიჭით წყალი მოაქვს. სულაციკო ჭიჭის გამოარბივებს, შვებ ძმარის ჩაისხაში და ღულას ვაუწყვლის).

ღულა - (ავანკალეობული ხელით ჩამოართმევს ჭიჭის და, ის არის, პირთან უნდა მიიტანოს, რომ არაღალაზიანობის ხმით იყვირობს) ალისა, მოკლავ, ციკოდე, ხელი არ მახლო (ჭიჭის მგერაში იხურება)! არ დავალეგინებ, გადი აქედან (უცებ ვადაჭრავს, დიხანის ღვას უბოძრავს, მერე ჭიჭის ვაუწყვლის სულაციკოს!) ერთიც დამხსნო.

სულნიკი - მეტი არ შეიძლება (ბოთლს შეინახავს).

პებრამ - დღის ხანია, დაიწყო?

ღულა - ერთი თვეა... თუმცა, შეიძლება, მეტიც არის, კარგად აღარ მახსოვს, დღეს რომელი რიცხვია?

პებრამ - ოცდაერთი.

ღულა - სექტემბერი?

პებრამ - არა, ოქტომბერი.

ღულა - მაშინ თითქმის ორი თვე უყოფილა.

სულნიკი - სად იყავი?

ღულა - არ ვიცო... ალბათ, აქ ვიყავი. შეიძლება, სხვაგანაც ვიყავი, არაფერი მახსოვს... გუშინ ღამე გამოფიჭილი საბარკო მატარებლის ვაგონებშია.

პებრამ - სად გამოფიჭილი?

ღულა - ვაგონებში ფიცარი იყო გადებული და ზედ ვიწეო. გვერდზე რომ გადვარსუნებულ იყავი, ალბათ... ახლაც მიცვი, როგორ გადავტარი ან როგორ მოვხვდი იქ?... ჰო, მართლა, ამ დღითი სასაფლაოზე გამეფიდა - მარმარილოს ქვაზე ვიწეო. მერე სახლში წავიცი. იქ აღარაფერი დამხვდა. ალბათ, გაუყვდი, რაც გამაჩნდა. კარები კი დაკეტილი იყო (ვახსოვს ამოიღებ). აი, გასადები... ჰო, იცო, კიდევ რა უნდა გითხრათ? სახლში ვერ ვაგეძლი, შემეშინდა - ალისა დაამდედა დანით.

პებრამ - ვინ ალისა?

ღულა - ჩემი პირველი შეუვარბული (სულაციკოს). გახსოვს, ღეჭისა რომ ვუთხარი ექსპრომტად ამ ათი წლის წინათ? (ახსენებს)

ალისა, ალისა,
ალისა და მელისა,
ნეტა, ვისი შვილი ხარ, -
ალისა თუ ქალისა.

სულნიკი - ის ხომ გათხოვდა.

ღულა - ჰო, გათხოვდა. ქმარიც ჰყავს, შვილებიც და მინც არ მასვენებს... ვერსად დავემალე... ცოტა ხნის წინათ სახლში შემომივარდა, ხელები გადამივარდა და...

სულნიკი - (ვაფიქვებინებს) გერეგნება, დულა! ნუთუ ვერ ხვდები, რომ გერეგნება?

ღულა - კი, როგორ არ ვიცი, რომ მერეგნება, მაგრამ რა

გნა? კუთხეში მიმომწყვდია (ბარძაყებზე ხელს მიიღებს), აი, აქედან ხორცებს მაჭირდა, შამურურზე ავება, მაყალზე აშიშინებდა და სულ სიცილო-კისკისით მიირთმევდა... როგორც თქვენც გნებავთ, ისე გნებავდი ალისას, გეგეგნებდი, შემობრალე-შეთქი, მაგრამ არ მეშვებოდა. აქამდე მომევა (სულაციკოს). შენ რომ ჭიჭა მომარჩიდი, მაშინაც გამომეცხადა, უნდოდა, ხელიდან წყარობოდა.

სულნიკი - ახლა ხომ აღარ ხვდება?

ღულა - არა, გაქრა. ეს წუთია, გაქრა და ცოტა დავისენევი. დღემომ მიშველა. ერთიც დამხსნი, თუ ძმა ხარ.

სულნიკი - მეტი არ შეიძლება.

ღულა - სულ ცოტა, ნახევარი ჭიჭა.

სულნიკი - არა... ახლა ნაკა ლუნდ მოიტანს.

პებრამ - სად დაიკარგა აქამდე?

სულნიკი - ყელი მიშრება. ეგეთი ლული კი არა, უკვდავების წყალი არ მინდა.

პებრამ - მე წავსივთავივი, ნაკა!

სულნიკი - ვინმეს ხომ არ გადაეყარა და ხომ არ დაამდერეს შენი მანეთიანი?

პებრამ - მაგას ვერ იტყვებოდა.

(უცებ ვარს იღება და ხმალურით შემოდის ნიკა).

სულნიკი - სად დაიკარგე?

ნიკა - გასტრონომის წინ ბიჭები იდგნენ გაფიჭებულნი, ძლივს ვაგვედრო... ვინმეს რომ დავენახე, კაპიტანს არ შემარჩინდნენ.

სულნიკი - დულას არ იცნობ?

ნიკა - (ცვილობს, თვალს აარიდოს) კი, როგორ არა (კვლავად) გამარჯობა!

ღულა - რა განზე იუბრები? თუ საღამს იძლევი, თვალბში შემომხედ და ისე თქვი.

ნიკა - მე ძალიან კარგად მოგესალმე.

სულნიკი - (ღულას) შენ ახლა ისეთი ხასიათზე ხარ, რომ ყველაფერი უკუღმად გერეგნება.

ღულა - თუ ეგევი, ბოდიში მომიხდია.

(სულაციკო ბოლოებს ვახსნის და ყველას სათითაოდ ჩამოურთივებს, ისინც მთიულეტზე და პირლამარ ბოთლიდან სვამენ, მხოლოდ სულაციკო ირებდა დინჯად - ჭიჭაში ახსაში და ნელ-ნელა წურბავს).

სულნიკი - რა ველურბივით იქცევით, ჭიჭაში ვერ დაახსამთ?

ღულა - მართალი ხარ, ჩემო სულიკო.

პებრამ - სწორია. ნელ-ნელა დადიობთ, რომ ცოტა ხანს მაინც ვაგვიტყობოთ სიამოვნება.

(ნიკა ისევ ბოთლიდან წურბავს).

სულნიკი - შენც გეგნება, ნიკა!

ნიკა - (ბოთლის მოცილებს) დამალეგინე ჩემს გემოზე, თუ კაცი ხარ.

სულნიკი - ჩერ სადღერტელი ვთქვათ.

ნიკა - (ირახივით) რა ვთქვათ, საშშობლოს სადღერტელი?

სულნიკი - თუნდაც ეგერი იყოს, რა მოხდა... შენ რა, უარზე ხარ?

ნიკა - საშშობლოს სადღერტელი მან დალიოს, ვისთვისაც ცხოვრება დულს და ვდამოდულს, ვისაც საშშობლომ რაიმე მისცა, რაიმე სიკეთე მოუტანა.

ღულა - შენ რა ვაგევი და რის სამაგიეროს მოითხოვ?

ნიკა - არაფერი, მაგრამ მაინც მოვიხიხოვ (სულაციკოს). სხვებივით სტანდარტული, დაშუქამული ცხოვრება არ შემიძლია. თე მანახმა ვარ - ჩერ დრო მატარებინდ და, როცა საშშობლოს დასპირდება, მაშინ, იაბონელი კამიკაის მსგავსად,

დომილით, მუსიკით, ევაგლით გამაცილიონ სიკვდილიან შესხვედრალი!

ღუღა - ღიმილით სიკვდილიან შეხვედრა მხოლოდ გენოსებისა და ზეადამიანების ხვედრია.

სულიმო - (ლუდს მისვამს) დალოცვილი სისხეა, მახმელიაზე ლუდს არაფერი სჭობია.

პმტრამ - მე შამანური მიჩრჩენია.

ნიბა - (დაცნენით) ბატონებო, გაციანით არის ტოკრატ!

ღუღა - ახლა ყველა უნიფხვოს არისტოკრატად მოაქვს თეი და დიდი საქმეა, თუ პტრემ შამანური მოინდომა.

პმტრამ - დუდა, შენ გენაცვალე, კაცი ხარ კაცური!

ნიბა - მე შამანურის წინაღობა კი არა ვარ, მაგარი... (ოცნებით) რა სჭობია, ნაეტყვლებს რომ ისვრის ჭიჭიდან... სვამ და თან მაიცოვრიდან გამოდებულ ლუაწითელ ატამს, სანთელით ჩაყვითლებულ გულამ მსხლს, შავ ხიზილალა-სა და ცხვრის ღუმეში ჩაბუღულ ბადრიჯანს აუოლებ.

ღუღა - ჰა, ჰა, ჰა! სად გულამი მსხალი და სად ხიზილალა, სად შამანური და სად ბადრიჯანი!

ნიბა - (ჩინიანად) მე ვგრე მიყვარს.

სულიმო - (ირონიით) ასეთი გემოვნების კაცს, ფული არ უნდა ჰქონდეს?

ნიბა - ცული გემოვნება მაქვს?

სულიმო - კარგი, გადასარევი, მრავალფეროვანი.

ნიბა - არა თქვა ახლა, იმ ქაჩებს აქით გემოვნებო, ვისაც ბედმა ყველა სიკეთე თავს დააბერტყა, გაანდობიერა და ისინიც დაეწინაურნენ ამ ცხოვრებას - შეგვრამებს, სტომაქი გაიხიეს, დაბინძურებს, ზედ გადაეფარნენ და ახლოს არავის უშვებენ.

პმტრამ - (ცულაწვეტილი) სასმელებიც იმითია, პურ-მარილიც და ლამაზი ჭიქებიც.

სულიმო - ლამაზ ქალებს მოეშვი და იმაზე იფიქრე, ამაღალ სახლში რომ მისვალ და ცოლი რძეს მოგთხოვს, რა პასუხს გაცემ?

ნიბა - რას იტყვი, ძროხები გაბერწლენ და აღარ იწველებიანო? ჰა, ჰა, ჰა! ეგეთი ცხოვრებას რა ვუბრა-რი, ცოლი რომ დილით მანეთიანს მოგცემს და საღამოს ანგარიშის ჩაბარებებს, ახსნა-განმარტების დაწერას მოგთხოვს.

პმტრამ - რა კენა, ზოგიერთები იფულის შოვნის შანსი არა მაქვს და...

ღუღა - ჩვენ იმიტომ გავრდილით ამ ქვეყანაზე, რომ მუხტებს ვემსახუროთ, ღმერთამდე ავამალდეთ, ვიოცნებით.

სულიმო - (ცულაწვეტილი) შენ იოცნებე, მენაშე საქუა აქ ალისას ბავშვებს გაუკეთებს.

ღუღა - (ხერხულად) ვერა, თუ ხაში ვინდა, მენაშეს არ უნდა აწენინო, რომ ჩლიქები ჩაიყაროს მათი ღაფაში!

ნიბა - (დაცნენით) ალისა მენაშესა ჰყავს?

ღუღა - (თითქმის ყვირილით) არა! ალისას ქმარი დიდი კაცია, დასუფთავების ტრესტში მუშაობს!

პმტრამ - ჰა, ჰა, ჰა!

ღუღა - შენ იციენ და მე ლექებით ლუქამაური ვერ მიქამბია, ზოგიერთები კი ნავავში პოულბენ მარტალიტებს. მერე აუ სიბინძურადან ამოღებულ სამკაულს ჩვენ საოცნებო ქალებს ყელზე ჰკიდებენ, ათახსირებენ და მიჰყავთ ჩვენგან სა-მოღვაძე!

ნიბა - ვერა, ქალს ფული უყვარს, ფული! ფხებზე ჰკიდია შენი მუსიკა და პოეზია!

სულიმო - ჰოდა, თუ მაგდენი იცი, უნდა იშოვნო კი-

დეცი. შენ ჩემსავით მუსიკოსი ხომ არა ხარ, სულის სისუფთავებს რომ უფროხილდებოდი?.. თუ გინდა, მე ჩაგიწვობ საქმეს, ლუდის გაშიფვრე-ლად რომ გაგიშვან.

ნიბა - ეგეთი რამე მეორედ აღარ მაქადრო! რახან მუსიკოსი და პოეტი არა ვარ, თავმოყვარობა არა მაქვს?.. სოლოაკალი ნიკა რომ დავ გიომებს ვემსახურო?.. კარგად იცი, რომ თავის ღმრუზე მათემატიკურზე ვსწავლობდი, მაგრამ ხელოვნების სუვერულით ვერ საშაბტრო აკადემიაში, მერე კი თეატრალურ ინსტიტუტში ვაბარებდი გამოცდებს...

ღუღა - (პათეტიკურად) გაუმარჯოს ხელოვნებას (პეტრუს) შენ ჩვენგან განსხვავებით იხუიენი ხარ, მაგრამ სულით მუხტებს ემსახურები. ჩვენთან საერთო ენას რომ პოულობ, ეს იმას ნიშნავს, რომ, როგორც ნიცი ტყალა, შენი სული თანდათან სცილდება ბრბოს, ყოველივე მიწიერს და ცდილობს ღმერთთან მიახლოებას, ამაღლება, ზეკაცად გადაქცევას. წაითხოვი გავქს ნიციშენ გენიალური ნაწარმოებები?

პმტრამ - არა.

ღუღა - (ნიკას) შენ?

ნიბა - გამოვინა.

ღუღა - გაგონია კი არა, თუ გინდა, ამაღლდე, უნდა ღრმად შეისწავლო, შეიცნო, ასე არ არს, სულიყო?

სულიმო - ნიციშენ სულით ავადმყოფი იყო.

ღუღა - არა! იგი უდიდესია ფილოსოფოსთა შორის. მე მას ლექსიც კი მივუძღვენი (პათოსით კითხულობს):

ავლივარ მალა, მალა -
ვეურებ შენს სახეს, ღმერთად ქცეულს.
ავლივარ ღრუღებზე უფრო მალა
და ვხვდავ ზარატუსტრას.
შენ მე ვერ შევადგე ვერცერთით,
მაგრამ, რომ ავბოლოებდი ზეკაცად,
მოვალ და კი არ ვეშაბობები,
შეგხვდები, როგორც თანამოზოუსს,
ვაღაგხვდები, როგორც მეგობარს,
როგორც ძმის,
როგორც ჩემი სულის ნამდვილ ტუტუბისკალს!

(პაუზა) როგორია, ჰა?

პმტრამ - სისულელეა.

ღუღა - მართალია, ვერ ვერ ჩაწვი ამ ლექსის სიღრმეს, მაგრამ დადებდა დედი, როცა შეივრძნობ ჩემი ფილოსოფიური პოეზიის მაკაურ ძალას (სულიკოს). როგორც მეგობარს, უფლებას გძლევ, ამ ტექსტზე სიმფონია დაწერო. ღრმა, ფილოსოფიური, ამაღლებული სიმფონია, ისეთი, ნიციშენ რომ მოეწონებოდა. სათაურად კი შეიძლება დაარქვა "მიახლოება ზარატუსტრასთან". დაგლით ნიციშენ სადღებრძელო (კოქაში დარჩენილ ლუდს ვადაკრავს).

სულიმო - მე არ დავლევ ნიციშენ სადღებრძელოს - ის ფაშისტი იყო, კაცთმოძულე იყო.

ღუღა - არა!

სულიმო - ტუტუტუცი იყო... მუსიკაში არაფერი გაეგებოდა და მუსიკაზე წერდა.

ღუღა - ნიციშენ ვეველაფერი ციდა უმაღლეს დონეზე!
სულიმო - თავისი მეგობარი, ვაგნერი, გაყიდა. ვაგნერი შეიძულა იმიტომ, რომ შურდა მისი სილიადისა.

ერთი დღე სამოთხეში

ლუღა - ვაგნერი კოლოა, ქიაყელა ნიცშესთან შედარებით!
(რეჟის ზარი).

სულნიკი - შემოდი, რომელი ხარ?!
(ხარი გლავ რეჟის).

პატრამ - (ნიკას) კარები ჩაქეტე?
ნიკა - არა, ღიაა.

პატრამ - (ყვირის) ღიაა კარები, შემოდი!
(შემოდის დათო, ელვანტურად ჩაძვლილი მოხუცი ნივთ-მოინტილვეგენტო ახალვაზრდა. იგი მბერავს).

სულნიკი - დათოს გაუმარჯოს!
ნიკა - დათოს სიცოცხლე!
დათო - გენაცვალოთ თქვენ დათო, ჭიკრებო!
სულნიკი - კარგ დროს მოხვედი.

ნიკა - ლულე დაგვიწვიო.
დათო - არ მინდა. მე უკვე მაგრად ვარ, ნოშთან პურ-მარლზე ვიყავი, კარგად შეეუბერე და თქვენ გამახსენდით.

ნიკა - მოდი, რომ გეუბნებიან, რას ეკლუცობ!
დათო - ნიკას ვენაცვალე, ნაშა მყავს დაბაშული. მე დავცდე და ის იქ შელოდოს!

სულნიკი - მე რე ვერ შემოიყვანე?
დათო - ცოტა ისეთია, რა! (ესტრეკულაციით გამოხატავს, მორცხვი, მორიდებული, პრანჭიანთა ვასდახებს) ლიკა, შემოდი! (არავინა ხანს) ხომ გითხარი, გეთია-მეთიო! (ისევ ვაიმუორებს ესტრეკულაციას. ლუღა უმბაყიფილიდ უყურებს მის მოქმედებას)

ლუღა - თუ ქალი მოვიყვანია, პატრე ცეცო.
დათო - (კართთან მივა. ვამოალებს) შემოდი (პაუზა)! რა სირცხვილია, მე რომ გეუბნები, შემოდი!
(შემოდის ლიკა, ლამაზი, ეფექტური ვიჯი. მართალია, ერთი უზეხლდით მორიდებული ქალიშვილის შთაბეჭდილებას სტრეებს, მაგრამ ფორმობა, რომ თავს არავის დააჩვივრინებს).

ლიკა - გამარჯობა.
ნიკა - ყველას მაგიერად გაგიმარჯოს.
სულნიკი - რატომ ყველას მაგიერად?

ნიკა - (ლიკასთან მივა და ხელს ჩამოართმევს), ნიკა.
ლიკა - ლიკა.
ნიკა - როგორ რითმშია ჩენი სახელები - ნიკა და ლიკა! ნამდვილი პოეზიაა. (წამილურებს) ნიკა და ლიკა, ნიკა და ლიკა, ნიკა და ლიკა.

დათო - (ლიკას) ეს ხოლოლაკელი ნიკაა, ადრეც მისენებდა შენთან, ვახსოვს? (სულნიკეზე მოუთითებს) ეს ჩემი უფროსი მეგობარია, სულიკო - კომპოზიტორი და პიანისტი, თუ კარგ გუნებაზეა, სიმღერაც მაკარი იცის.

პატრამ - კარგ გუნებაზე რე დადგე, ამისთვის საჭიროა... თუმცა შენ ისეთ ფორმაში ხარ, გვეცოდინება, რაც არის საჭირო.

დათო - ყველაფერს მოვაგვარებ... თქვენი სახელი?
პატრამ - პეტრე, მაგრამ არა პეტრე პირველი.
დათო - (სულნიკის, ლულაზე მოუთითებს). არც ამას ციცოლობ.

(ლულა, კარვა ხანია, ვაითმულია აქაურობას და თავის ანგელოზებს ებუტბუტება).

სულნიკი - ეგ დულაა.
დათო - (ვაიცებულო). პოეტე დულა?
სულნიკი - ჰო, პოეტე დულა, ვაკვირნა?
დათო - როგორ არა, ჭურში ნომ არ წვივარ... მაგაზე მთელი ქალაქი დაპარაობს.

სულნიკი - (დაიფიერებს) დულა!
ლუღა - (თავს ასწევს).

ალარ მინდა ნიცშე,
ალარც ფროიდი მინდა,
ალარც მინდა კიფა.
ერთი კარგი, კარგი ვიჯი დამანახეთ,
რომ ვაგზალ ქრული ჩითის კაბა.

დათო - (ტაშს დასტეხებს). ბრაუო! აი, ნაღდი პოეზია.
პატრამ - შენ გენაცვალე.
სულნიკი - (ლუღას წაუშლურებს):

მარტო კაბის ვახლა ვინდა,
თუ სხვა რამის ვახლავ?
უსიძლეროდ და ულექსლად,
ეს ცხოვრებაც წახლდა.

ლუღა - (სულნიკის გადახვევებზე) მე მჭერა, რომ სულ მალე დადგება შენი აღწევების დღე და...

მე დავითვრები შენი მუსიკით,
არ დაშვირდება ღვინო და ბაგე...

პატრამ - (ვააწვევტრინებს). ოო, რა ფორმაში ხართაროგორ სცდებით!. ახლა ერთი კარგი სუფრა, თქვენი ლექსითა და სიმღერით დატკობა და მერე თუნდაც გილოტინაზე ვაღალ ჩემი ფეხით.

დათო - (ლიკას, აღფრთოვანებული). ლიკა, ნახე, საღ მოვიყვანე! მთელი ქალაქის "ცვეტია" შეკრებილი.

სულნიკი - (ლიკას). დაბრძანდი. (ლიკა დაეცემა, თათბის ათავალურებებს). არ მოგწონს ჩემი ადგილსაქოფელი?

ლიკა - (უხეხრეკლად). როგორ არა.

სულნიკი - ეს სახლი თავის დროზე ძვირფასეულობით იყო გაქვდილი. ადამიანები აქ რომ შემოდინდნენ, თვალს ვერ აცილობდნენ ავეცს, ჩინურ ღარნაკებს, ხალჩებს... ტკებოდნენ ათასი ხარახუარას მწერით და, ერთმანეთისთვის გული რომ ვაღვენსათ, ამის დრო და სურვილი აღარ ჰქონდათ. პოდა, მე მოვიპოვე ყველაფერი, რითაც ეს სახლი იყო ჩახლამული და ჩემი საცხოვრებელი თანამედროვე, კომფორტულ დიოგენის კასრად ვაქციე.

დათო - ცოტა ხანს დატკოვებით, თუ უფლებას მომცემთ. (ლიკას). გასტრონომში ჩავალ. აქვეა, ამ სახლის ქვეშ. (ყველას ვასავონალ). იმედია, არ მოგაყენენ. (ცდათ).

სულნიკი - (ლიკას ლულს დაუხსნას) მიირთვიეთ, ქალიშვილი.

ლიკა - გამბლობთ, ლულს არა ვცხად... აი, ყავა რომ იყოს.

სულნიკი - ყავაზე ბოდიშს ვაძლით... ამ სახლში გამოსაფხვნილებელი სახმლები ვერ ვაგაქაქანებ.

ლიკა - როგორ სახმლები?

სულნიკი - გამოსაფხვნილებელს... უნდა მოვახსენიო, რომ სახმლები იყოფა სამ ჯგუფად. პირველი არის გამაჭირებელი, რომელშიაც შედის წყალი, მარჯობა, ლიმონათი, პეპსიკოლა და სხვანი და სხვანი მათი მსგავსნი. მეორე - გამაბრუნებელი, ანუ დამართბელი. ამ კატეგორიის სახმლებს მთევკურება: ღვინო, კონიაკი, არაყი, შამპანური, პორტვეინი და მათთან მიმხრობილ-სურმასნებელი ლული. მესამე ჯგუფი ორი ძირითადი სახმლისგანა, ჩისხა და ყავისგან შედგება. მეცნიერები მათ გამოსაფხვნილებ-

ლებს უწოდებენ. მე, დიდი ხანია, ომი გამოვეც-
ხადე ამ კატეგორიის სასწილეს და ამიტომ ვერ
ვაკმაყოფილებ თქვენს სურვილს.

ლიპა - არა, მაინცდამაინც კი არ მინდა, მაგრამ... ისე
ეთქვი.

დუდა - (უცებ წამობტება, თეატრალური ვესტიმ მოკ-
მუნილი კოსტიუმს ვაისწორებს და ლიკას წინაშე
წარსდგება). ბოლისშს ვახდით, დამაზო ვგვო,
რომ არ მაცვია ფრაკი და არ შემძლია, მოგარ-
თათ წითელი მიხაკები. თუ უფლებას მომ-
ცემთ, აპყრად მხოლოდ პეტტურ ამბორს მო-
ვიძღვინთ საჩუქრად. (ხელზე კოცნა).

ნიპა - (დაცინებით). მაგარი საჩუქარია, ჩემმა მზემ.
დუდა - რაც მაცანია, ის ვავეცი. ჩემი მხურვალე კოც-
ნა მილიონად ფასობს.

ნიპა - ხელზე კოცნა თუ მილიონი ღირს, ტურნებში
სიცნა რაღა ეღირება?

სულნიკო - ნუ გააწითლე ბავშვი.
ნიპა - ბოლისშს ვახდით, დოკა... მართლა გააწითლი?
სულნიკო - შორის, ნიკა!

(დუდა წიგნის თარხისთან მიდის, წიგნს ვამოთ-
ლებს და ვადაფურცლავს. პეტრე, კარგა ხანია, ვა-
უყრებულო ზის და ქიკიში ჩარჩენილ ლუღს წრუ-
ბავს).

ნიპა - კარგია, როცა ქალიშვილის გაწითლებს უნარი
აქვს.

სულნიკო - პეტრე!
პეტრე - (ვამოყრევია) ჰა,

სულნიკო - ისევ რძეზე ფიქრობ?

ლიპა - (მეჩხინიერად). რა რძეზე?

სულნიკო - ნატურალურ ძროხის რძეზე.

ნიპა - (ლიკას). თქვენ გიყვართ რძე?

სულნიკო - ლიკას ყავა უყვარს, ურძეოდ.

დუდა - (რბაც ლეკის კითხვობის სურნულით). ნაღდი
ლექსია.

სულნიკო - ეს შენი ავტოგრაფი კი პოეზიის შედეგარია.
(კედელთან მთვა და კითხულობს).

გაუმარჯოს ზღვაში დამხრჩვალ თოლიას,
მაღალ კლიდან დაგრძობულ ლოდს,
არწიფს - ცაში ნაგარის დროის ვანგმარულს,
ღვინის კასრზე დასვენებულ ლოთის.

დუდა - (ხელს ჩაიჭრევს). ეგ?

სულნიკო - რა მოვიდა?

დუდა - მაინც არ არის დიდი პოეზია.

ნიპა - არის... ასე არავის ვადმოუცია ბობოქარი სულ-
ლის სიამაყე. ვანსაუთრებით სულიკოს მუსი-
კამ მაგრძნობნა მისი შინაგანი ექსპრესია.
(სულიკოს). მოდი, ვიმდგროთ... (წამოდგომებს.)
გაუმარჯოს ზღვაში დამხრჩვალ თოლიას...

სულნიკო - (ვააწვევტრინებს). არ გამოვა, ცარიელ სუფ-
რანზე ხმებს ვერ შევუწუებთ ერთმანეთს. ასე არ
არის, დუდა?

დუდა - სწორი ბრძანებაა.

სულნიკო - (ლიკას). მოდი აქ. (ლიკა მიდის). შენდღე ამ
კედლებს. (ლიკა აივანდასვრებს). როგორ მოვ-
წონს?

ლიპა - ძალზე ორიგინალურია.

სულნიკო - ორიგინალური კი არა, ისტორიულია. მე
რომ მოვეცდები, აქ მუწუწებს ვახსიან... ეს ნახა-
ტები, წარწერები, ღვინის ლაქებიც კი დიდი
ადამიანების ცხოვრებასთან არის დაცავსობრე-
ული. სხვათა შორის, ვიცქ აქ შემოდის, უყვლა თა-
ვის ავტოგრაფს ტოვებს... შენც უნდა დატოვო.

ლიპა - (ბინოთით). მე რომ დიდი ადამიანი არა ვარ?
სულნიკო - რასან აქ მოხვედი, უკვე დიდი ხარ.

დუდა - (ლიკას ხელკავს ვამოსდებს). მართლა საინტე-
რესო ავტოგრაფებია.

(ლიკა და ლუღა წარწერებს კითხულობენ.
სულიკო მავდასთან მიდის. შემოდის დათო. კა-
ლაღლში ვაგვეულ ბოლის დღვაშს მავთი ზე ზე
კიბინად შოკოლადის ფილის აბოლურს).

პეტრე - შოკოლადი რამ გაყიდინა, ამაში შეიძლება
ფულის გადაკრა?

სულნიკო - სსს! (ლიკაზე მოუთითებს) არ გათვოს.

პეტრე - გათვოს, რა მოხდა?

სულნიკო - ახალგაზრდა არა უთვლინარ? ქალიშვილი
რომ გინდა მამხინად, შოკოლადს კი არა, სულს
არ დიაშურებ.

პეტრე - შოკოლადი რას მიქვია, მთავარი ვეუკაცობაა.

დათო - მეგრე, მე მაღლია ვეუკაცობა?

პეტრე - კონკრეტულად არ მითქვამს.

დათო - მე კი უმისმართო ქაქანს ვერ ვიტან.

ნიპა - დათო, პეტრე ჩემი მძაკეია.

დათო - მეგრე?

ნიპა - მეგრე და მეგრე... გომეგბში ხომ არა გგონია თავი?

დათო - (მლობება). მე ეგრე ვიცი?

ნიპა - ჰოდა, მოკეტე!

სულნიკო - (წამოდგომებს).

დათოდ რა მოვეტიანა?
გახხათ, რა მოვეტიანა,
გახხათ, რა მოვეტიანა.

(მავდას შემოხვევიან, ბოლის ქალაღს შემო-
აღლიან და უცებ ყველის ვაიკება ვამოუხატება
სახეზე).

სულნიკო - რა არის?

დათო - კონიაკი.

პეტრე - სამარკო?

დათო - ჰო.

ნიპა - ორი მაინც წამოგელო.

დათო - მეტო არ შემეძლო.

ნიპა - შენ ქუჯაზე ხარ? რაში დაღუპე ამდენი ფული?

სულნიკო - მარტო ძვირფას სასმელებს მიირთმევ?

ნიპა - არაყი კუქს ავიშლიდი?

პეტრე - ეს რა ქენი, კაცო, მაგ ფასად რვა ბოთლ დეი-
ნოს მოვიტანდი თავისი პურ-მარილით.

დათო - რაც მინდოდა, ის მოვიტანე.

ნიპა - (კბილებში ვამოსდებს). შენი დედიკოს ბჭეი დე-
და ვატირე. (დათოზე ვაიწვევს, მავრამ პეტრე შეა-
ჩერებს და ვეგრეზე ვაიყვანს) უუჰ, მაგის!

პეტრე - კარგი, დანებე თავი.

ნიპა - ხედავ, რა იყოსნა მაგ ნაბიჭვარს? - სამარკო კონ-
იაკი მოგვტანდა, ვაგვაშეყარა, ნაშოსან მარკა
აფინა.

პეტრე - გერ ახალგაზრდაა - ბრეკი სჭირს.

ნიპა - ხომ იცო, თუ მოვიდომე, ახლავე ვაბატოკლებ
მაგ ვგოს.

დუდა - (სუფრასთან მიიყვანს ლიკას). ჩემო ლიკა, ასე
მხოლოდ ზღაპრებში და სულიკოს სახლში ხდე-
ბა: სანამ გენოსიხვის ავტოგრაფებს თვალს შე-
ავლებს, სუფრანე ჩნდება სამარკო კონიაკი და
უმაღლესი ხარისხის შოკოლადი.

სულნიკო - ვთხოვთ, ვთხოვთ, მეგობრებო.

(სუფრას შემოუსდებთან. სულიკო კინაყს ვახ-
სნის და დასახამს).

დათო - თუ ნებას მომცემთ, პირველი ქიქით აქ შეტერ-
ბილი მეგობრების საღვებრძელის დაღვევ...

პმტრმ - (ვაიწყვეტინებს). არა, არა... ჩვენს შორის არის მანდილოსანი, რომელიც...

დუღა - (ვაიწყვეტინებს). მაპატიე, ბატონო პეტრე, სიტყვა უნდა ჩამოვკარო. ჰო, აქ არის ქალიშვილი, რომელმაც პირველად გადმოამოცა იმ საოცარი საგანის ზღურბლს, სამოთხე რომ ჰქვია. დოკა, რომ იცოდე, ამ კედლებში უოველდღე უღრეს ლექსი და მუსიკა, ისმება დღეით. ადამიანები ერთმანეთს გულს უსხნიან, ცხოვარულეობან, ეფერებიან და მოგვალზე ოცნებობენ. გაუშვარგოს ამ პატარა გოგონა, დღეიდან ჩვენს სალონის სრულუფლებიან წევრს! (სადღვეგრძელი იმშება). ბოდიშს ვინდა, რომ თვითნებურად ვუწოდე ჩვენი წევრი, თუმცა... ვფიქრობ, ამით უველას სურვილი გამოვხატე.

სულნიკო - ასეთ კარგ გოგონს შეუძლია მხოლოდ, გააკეთოლობილოს ჩვენი საზოგადოება, ეხში და სიღამაზე შემატოს იმ მიწიერ სამოთხეს, სადაც აჟამად ჩვენი ვიყოფებით. მართალი ხარ, ჩემო დუღა, დღეიდან ჩემი სახლის კარი და იქნება ლიკასთვის (ლიკას კაცის). გთხოვთ, ეამბოროთო ჩვენს ახალ წევრს.

(ცხელა რევირეობით კოცნის ლიკას: ლიკაზე, შეტოზე, ხელზე. ის იღვწაღ შემიძლებული და წმინდაა, რომ ღვთაებრივ რატულას უფროს მოვგვანებს, ვიდრე ერთი ჩვეულებრივი გვიოს ამბოხის. ბოლოს ნიკას გრი დაღვა. იგი მიუხილოვდა, წინ აუტუზა, გამომწვევად დაამტერდა, უტეებ ებღღვნა და ტუტებზე დაავდა. ლიკამ მოიხს და აღწია თავი, სახე ხელუბში ჩარვი და აზღუტუნდა.)

დათო - ნიკა!

ნიკა - (გამომწვევად). ბატონო? (დათო ერთ-ორ ნაბიჯს წინაშე ვაუბელავად და შეჩერდება). ვისმინთ... რადიკის თქმას ამბირებდით, პატრიცეუმული?

დაუღა - დათოს უნდალა ეთქვა, რომ შენ ღორი ხარ.

ნიკა - (წამოღვება). მეჩერ შენ რატომ ამბობ სხვის სათქმელს?

დაუღა - იმიტომ, რომ დათოც ღორია, უფრო სწორად, პატარა, ღრუტუნა გოჭია და არ შეუძლია, შენი პიროვნება ჭეშმარიტ პოეტურ ფორმებში წარუდგინოს აქ დამსწრე საზოგადოებას.

ნიკა - (სულასკენ წავი). მაშ, მე ღორი ვარ?!

სულნიკო - (წინ ვაღაღვება). რახან დუღამ თქვა, უნდა დავუჩეროთ.

დაუღა - (ბოთლის ხელს დაავლებს). ენდეთ ჩემს პოეტურ ინტუიციას.

სულნიკო - (ცვირის). დადგი ბოთლი, დუღა!

დაუღა - (ბოთლის დაღვამს). რას მიჩრჩევ, ხელი გავისვარა?

ნიკა - მაგას შე ვინა გვინივარ?!

სულნიკო - გარუმდი, როცა დამწაშავე ხარ.

დაუღა - (ნიკას). ლიკას ბოდიშო მოუხადე.

ნიკა - მე მოვუხადო ბოდიშო?

დაუღა - ჰო.

სულნიკო - ნიკა, ბოდიშის მოხდა ვველაზე დიდი ვაუცკობაა.

ნიკა - (სიცილით). ქალის კოცნა თუ დანაშაულია, კი, ბატონო, მოვისხიდი ბოდიშს (ლიკასთან მივი). ხომ არ დავიჩოქო?

სულნიკო - (მეკრად). ნუ ტინვიცობ!

ნიკა - ბოდიშს ვინდით, თუკი ისე ვერ მოვიქეცი, როგორც თქვენ და აქ დამსწრე საზოგადოებას ეკადრება.

დაუღა - (დათოს). იჟო ღრო, როცა ქალის შეურაცხუ-

ფისთვის შენაირი ჭაბუკები დუელისაც არ ერთი-დღობენ.

ნიკა - რა ქნას, ხელთათმანი არა აქვს, რომ შესროლოს (სიცილით ლუღას უხალღვლება). კარგი ახლა, ხომ მოვიხადე ბოდიშო, მეტი რა გქნა.

პმტრმ - მაგიადასან გთხოვთ, შეგობრბო.

დათო - (წამოღვება, უაზროდ აცეცებს თვლებს). ნიკა, იცი რას გინა?

სულნიკო - რა დეამართა?

ლიკა - ძალიან ბევრი დალია...

დათო - არა, არ დამიღვება... აი, ახლა დავლევ (კინიკას დაისხამს და უნდა ვილაჰკრას, მგვრამ პეტრე გამოსტაცებს ხელიდან). მომიცი!

დათო - ჰა, ჰა, ჰა! ხელთათმანი არა მაქვს, მაგრამ სამაგიეროდ ფოტო მაქვს (ცხებში ხელს ჩაიკოფს). ვის ვესროლო? (ნიკას დაამტერება). შენ უნდა დავხარბოთ შუბლი (უტეებ ჭიბიდან პისტოლეტით მომარჯვებულ ხელს ამოიღებს, ნიკას დაუმიხუნებს და ვითომ ისვრის). ბუჰ, ბუჰ, ბუჰ! კიდევ ცოცხალი ხარ, ჰა, ჰა? მე მართლა მაქვს ფოტო, მაგრამ სახლში დამარჩა. ახლა ტვივამფრქვევი უნდა ვიყოლო, რაში შენაღვლება მაამარჩის ფუნდოლო... თუ მინდა, ზარბანხანსაც ვიყოდი და ატომურ ბომბსაც. ლიკა, ხომ შემიძლია, ატომური ბომბი ვიყოლო?.. კიდევ "მერსედისი" შემიძლია ვიყოლო. სიღვივი და გორი (წამოღვრება). ვირი მოღის ბაღდადიანი... აქეთ მოღის ყველა ვირი, ყველა გორი, ყველა ღორი. ჰა, ჰა, ჰა! (ისეუ პისტოლეტით მომარჯვებს ხელს და ჭერში ისვრის). ბუჰ, ბუჰ, ბუჰ! (დამარბაცდება).

ლიკა - (ხელს შეაწყვეტს). დათო!

დათო - (იბრუნება). თუ ვინა, ყინაზე დავღვები (უტეებ დაიღვება, ვითომ ვირი ხელს ვაჭიმოს და ძირს მოაღწეს ზღაბთანს. ლიკა და სულიკო წამოაუყურებ და ტახტისკენ წიყვანენ). ბუჰ, ბუჰ, ბუჰ! (ტახტზე ვაისწლარაობება და ჩაისხნება).

პმტრმ - რა დალია ასეთი!

ნიკა - უტეებ მოსწყდა კინწი.

ლიკა - ერთმანეთში დავდინო და კონიაი და, აღბათ...

დაუღა - ისე ეკავით, თითქოს პირველად ხედავთ მითვალ კაცს.

სულნიკო - შეგვასთო ქექება.

ნიკა - მე ვკისრულობ მაგ საქმეს (ბოთლის მისწვლება და დასხმის დაიწყება).

პმტრმ - ასანთი დაუდღე და ისე გაანაწილო.

ნიკა - ასანთი რაღ მინდა, ამ საქმეში პროფესორი ვარ.

სულნიკო - რომ გეუბნებიან, გაოცე, წესრებისთვის მაინც საქობრა (ჩიბიდან ასანთს ამოიღებს და ჭიკას ვვერდით დაუღვება).

ლიკა - მე არ დამისხათ.

ნიკა - ერთი-ორი უსუპი მიირთვიე ჩვენთან ერთად, სიმოლოურად.

დაუღა - დაძალება არ იყო!

სულნიკო - (ჭიკას აიღებს). ამ სახმისთ სისუფთავისა და სიწმინდის სადღვერძელო მინდა დავლიო ლიკას თამაღობით... შენ, ჩემო პატარა დაო, (დათოზე მოუთითებს) ამის ვადამიკიდებ, აღბათ, უტეებ ბებრ ბინძურად აღამინას ჩახედი თვალებში, მაგრამ გეტყობა, ტრემლივით სუფთა მიხედი სიყვარულისა და ღმერთის წინაშე.

ნიკა - სულიკო, სად არის სისუფთავე? სუფთა მდინარე აღარ მოედინება მთიდან, მუხრს ვერ შექვამ და დღეის ვერ დაღვე ისე, მიწამული რომ

არ იყოს და შენ ქალის სიწმინდეზე მელოპარაკები?

ლიბა - თუ ვინმემ გაწვეინათ, მე რას შერჩით?
სულშიმ - სადღეგრძელო თუ არ მოგწონს, ნუ დაღვე.
ნიბა - მოწონს, როგორ არ მომწონს. *(კონიას ვადაპკრავს).*

პმბრამ - სიწმინდე და სიყვარული რომ არ იყოს, ამ საოცარ გოგოს რა უნდა აქ?

ნიბა - შენ არაფერს გეტყვი, ლიკა?
ლიბა - დათო კარგე ბიჭია. *(ჩურჩულოთ).* ჰო, მართლა კარგი ბიჭია, დედას ვეფიცებით, *(რატომღაც წამოღვება და დასწრის ბავშვითი, შემწინებულო აცეცებს თვალებს).*

ღუღა - *(ლიკას ნახალ მოეფერება.)* მე რომ თავის დროზე შენნაირი გოგო შემხვედროდა... *(ხელს ჩაიჭყვას.)* თუმცა ახლა მაგას რა მნიშვნელობა აქვს. *(კონიას ვადაპკრავს და ჳიჭის ფსკერზე დააკეცვრებს.)* ჩემი სიყვარული, აი, აქ არის ჩამარხული და მეც სხვა გზა არა მაქვს...

უნდა ჩავხებრა ღვინის სმისო, თამბაქოს გვამოში, უნდა ვცვა, სანამ ქვეყნად წვეთი სასმელი არის... და როცა მვიღო საიქიოს განსაწმენდელში ვიცი, რომ ღია დამხველდა საძმობის კარი. შემეგებება ღმერთი ღიად, ღმერთი მაღალი და მე წარვსდებამ მის წინაშე უფთა, ალალო.

სულშიმ - ღვინოში ჩახრძობაზე ვინ შობედმადლი იტყვის უარს, მაგრამ *(კარბილ ბოთლის აიღებს)* ამ ბოთლში კოლო ვერ ჩაიბანს თავის გამხმარ კანჭებს და ჩვენ რა უნდა გქნათ.

ნიბა - მე არ დაგზარდებით, ახლავე გავიქცევი გასტრონომში.

პმბრამ - ნიკა, შენ აღარ შეგაწუხებ *(ოცვაბიკიანს ამოიღებს და მაგილაზე დააღებს).* ეს ჩემგან იყოს.

სულშიმ - აქი მეტი არა მაქვს?

პმბრამ - ავტობუსის ფულად ვინახავდი, მაგრამ...

ნიბა - წიღან ათი კაპიცი დამჩრა *(ფულს მაგილაზე დააღებს).*

სულშიმ - ოცდაათი კაპიცი რომელ მკვდარს ვაზიარებთ?

ღუღა - *(იბებებს იქეპავს).* ბოდიშს გინდით, ბატონებო, ბანკის ჩეკი სახლში დამჩრა *(ლიკას).* ქალიშვილო, თქვენ თუ შემოგრჩათ ცოტადღინი თანხა, აღბათ, არ დაიზარებთ და ხვალამდე ასესხებით ამ ცოდადის შვილებს. ვალის გასტუმრებას მე ვისასრულებ.

ლიბა - *(უჩერებლად იხრავს მხრებს და ჩინათაში იქეპება.)* ამ ორი მანეთის მეტრ არა მაქვს.

ღუღა - *(არტისტულად გამოთრამისკენ ფულს და პეტრეს ვადასცემს).* აბა, გაფრინდი. *(ლიკას ხელკავს ვამოსდებს და კვლელთან მიიყვანს).* ჩვენ კი ავტოგრაფების კითხვა გაავარცხელით, თუ წინააღმდეგი არ იქნებით.

პმბრამ - *(ფულს ატრიალებს ხელში).* ამით რა უნდა მოვიტანო?

ნიბა - *(ლიკას).* დათოს ხომ არ ექნება?

ლიბა - არა.

ნიბა - როგორც იტყვიან: ენდე, მაგრამ შეამოწმე. *(დათოს კიბებზე მოუხრბაკს).* ფა-ფუ!

ღუღა - პეტრე, აღარ მიღიხარ?

პმბრამ - ამ ფულთი გინდა წასულხარ და ვინდა არა.

ნიბა - ცოტად მოვიცადით, იქნებ, ვინმე შემოეცეტოს.

სულშიმ - ფულთან კაცი აქ შემომსვლელი არ არის.

პმბრამ - ღმერთი მოგცემს.

ნიბა - არ არის ღმერთი.

პმბრამ - ვა, მართლა არ არის?

ნიბა - არა.

პმბრამ - აა ოცო.

ნიბა - ღმერთი რომ იყოს, შენ რა გასაჩინე იყავი.

პმბრამ - წაღე, შენი...

სულშიმ - აბა, აბა, ვახსოვდეთ, რომ აქ ქალია!

ლიბა - *(შემობრუნდება.)* რა გნებავთ?

სულშიმ - არაფერი... იმას არჩევდი, ღმერთი არის თუ არა.

ღუღა - მერე, რა დასკენამდე მიხვედით?

პმბრამ - არის, მხოლოდ ისეა ცაზე დაცილული, რომ ჩვენგან სულ ზურგშექცევიოთა და ვერა გვევადებს.

ლიბა - შემობრუნდება.

პმბრამ - რა თქვი?

ლიბა - შემობრუნდება, ბატონო პეტრე და დაგინახავთ?

ღუღა - მე თუ დამინახავს?

ლიბა - თქვენ, ბატონო დუდა, დიდე ხანია, გხედავთ და თავზე გაბერტყავთ კიდეც ღვთაებრივ ნიქს... უველას დაეცქერით ზემოდან, ვგზავნით სიხარულსა და სიკეთეს, მაგრამ თქვენ თვითონ ამბობთ უარს იმ საოცარ, ადამიანურ ბედნიერებაზე, რისთვისაც მოგავლენათ გამჩენმა აშქვეუნდა.

სულშიმ - ავტოტორი ხარ?

ლიბა - მე ქალი ვარ. მიყვარს მინდვრის ყვავილები, ვარსკვლავებით მოქედლი ცა და აქ ბიჭი, უგოლოდ ვალეშილო რომ გდია... დათო, შეიძლება, ამ წუთას ზიზღის მეტს არაფერს იმსახურებს, მე კი მინც უმაგისოდ სიცოცხლე არ შემძლიო... დამიჭრეთ, ყოველი თქვენგანი ვიდაცას უყვარს, ვიდაცა ღოცულობს ყოველი თქვენგანისთვის, მაგრამ ამას ვერ ხედავთ, უფრო სწორად, არ ვინდაი დანახვა. *(კვლელთან მივა.)* აი, ამ ავტოგრაფების პატრონებაც უყვართ თავდავიწყებით, მაგრამ... კარგათ დღუღოლოთ, რა ავტოგრაფი დაგტოვათ თქვენმა მგოვბარმა - გუფა ფილოსოფოსმა. *(კითხულობს.)* სამოთხის ნათელი გზა სიყვარულით იწყება. *(კარისკენ მიდის.)*

სულშიმ - მიღიხარ?

ლიბა - ჰო, ცოტას გავივლი.

ღუღა - არ დაგტოვო.

ლიბა - დათომ თუ გადვიძია - მალე მოვალ. *(ვალის, ხანგრძლივი პაუზა.)*

სულშიმ - *(კვლელთან მიდის და კითხულობს).* სამოთხის ნათელი გზა სიყვარულით იწყება... გუფა ფილოსოფოსი.

ღუღა - გარდაცვლილია.

პმბრამ - *(კითხულობს).* მხოლოდ სიკვდილის შემდეგ ვიგრძნობ სულთერ სიმშვიდეს... ვაზო.

ღუღა - გარდაცვლილია.

ნიბა - *(კითხულობს).* ემთხვევით ამ კედლებს, თუ გასტრე უკვადებმა... ზურამ ანგელოზო.

ღუღა - გარდაცვლილია.

სულშიმ - *(კითხულობს).* მე დიდი ხელოვანის კარიერა გავცეალე ყოველდღიურ სიამოვნებაზე, ოცნებებზე შამპანურის შეფუებზე. გაუმარჯოს შუშელ ქალს და გაყოფებულ მამაკაცს... ბაღერიანა ნონა.

ღუღა - ცოცხალია.

პმბრამ - *(კითხულობს).*

გაუმარჯოს ზღვაში დახმარება თოდისა, მაღალ კლდიდან დაეკარგებულ ლოდს, არწივს - ცაში ნავარდის დროს განგმირლოს, ღვინოს კასრზე დასვენებულ ლოთს...

პოეტო დღღა.

დუღა - ჭერ ცოცხალია.

ნიპა - ვგრანბა, რომ მივედივარ ამ ქვეყნიდან, ვეღარ მომბარუნებს გვრავითარი სასწაული. ჩემი შენადლობარი დაწვეთეთ პურის ნატებს... დევი გადარდებო.

დუღა - გარდაცვლილია.

ნიპა - აუცილებლად უნდა ვთქვათ შესანდობარი.

პატრამ - წული დაწვეთეთ პურზე?

დუღა - მოვიფიქროთ რამე.

სულიკო - საოცარი გოგა - სულ სხვანაირად წაგავითხან ეს ავტოგრაფები.

დუღა - სწორი ხარ, სულიკო.

ნიპა - *(ხელს იწვევს)*. წინადადება შემომაქვს.

სულიკო - გისმენთ.

ნიპა - *(დათოს მისამართით)*. ეს ღენი გაავადიოთ როგორმე, იქნება, წავადეს და თავის დამპალ მამას წაღლიტოს ცოტა ფული.

სულიკო - მიღი, სცადე.

ნიპა - *(დათოსთან მიდის)*. დათო! *(აჯანყდარებს, ლოყაზე ურტყამს ხელს)*. დათო, დათო, დაინგრა ქვეყანა, შე ოჯახდაქცეული.. აი, ლოკა მოვიდა. *(ლოკას ბაძავს)*. დათო, დათო, დათო, გეიღვიძე, გენაცვალე! *(ნახალ კაცის, მერე ისევ ტატზე მიავლებს და იფურთხება)*. თფუუ! *(ტურქის იწვევს)*. ამასაც ხომ არ მოეუხადობოდაში, ერთი თვით დაუბანელ სიფათზე რომ შევცხე ჩემი კოკორატურები? *(ლუღას, რომელსაც წინა ჩამოუღია თარიღი და კითხულობს)*. რა დროს წიგნის კითხვაა, დუღა, მოვიფიქროთ რამე.

დუღა - *(კითხულობს)*. "მისთვის გუტყვი თქვენ ნუ ჰზრუნავთ სულისა თქვენისათვის, რაი სჯამით და რაი სჯათი, ნურცა ხორცთა თქვენათავის, რაი შეიძოსით. ანუ სული უფროს არს საზრდელისა და გუამი სამოსისა".

ნიპა - სახარება?

დუღა - ჰო, სახარებაა.

ნიპა - *(სულიკოს)* დიდი ხანია, მორწმუნე გახდი?

სულიკო - სულაც არ არის აუცილებელი მორწმუნე იყო, რომ ეს წიგნი შეიკრიბა. სახარებაში კაცობრიობის ნააზრევია თავმოყრილი, იგი ყოველივე წმინდასა და ამაღლებულს ქადაგებს და, გჯამს თუ არა, უნდა ესწავროს მის მცენებებს.

ნიპა - მაინც არ არის ამ წიგნის ადგილი შენს ოჯახში.

სულიკო - რატომ?

ნიპა - იმიტომ, რომ, ჭერ ერთი, შენ ღმერთი არა გჯამს და, მეორეც - რაც მე აქა ვარ, ერთსულაც არ გადავიშლია ეგ წიგნი. ასეა თუ არა?

სულიკო - ჰო, მე უკვე აღარ მაინტერესებს საღმრთო წიგნები.

ნიპა - საქმეც სწორედ მაგაშია, რას წარმოადგენს წიგნი, რომელსაც არავინ კითხულობს? რისი მაქინისა წმიდა სახარება ურწმუნოთა ხელში?

სულიკო - ეს ძალზე ძვირფასი რელიკვიაა ჩემთვის, ყველაზე საყვარელმა ადამიანმა მისასხვარა. *(ლუღას წიგნს გამოართმევს და კითხულობს)*. აი,

რა აწერია: სახსოვრად სულიკოს, ნიშნად ჩემი სიყვარულისა, ერთგულდებისა და რწმენისა. შენ ნანა. *(ხანგრძლივი პაუზა)*.

ნიპა - მაპატიე, სულიკო.

დუღა - როცა ქალს ვეკარავთ, მისი სახსოვარიც უფასურდება.

სულიკო - *(ხერხულად)*. ჰო, ეგრეა, დუღა! *(წიგნს მივცდა ზე დაეცემს)*.

ნიპა - სახარება... რას გავსწავლის წმინდა წიგნი - არა კაც ჰყო, არა იბრუო, არა იბარო, არა ცილი სწავი მოეუხადოს შესისა წამებთა ცრულითა.

დუღა - *(აღზნებული)*. ვკითხულობთ და ვკითხულობთ, თავს ვიტენით ამ შეგონებებით და მშინერი ცეცხლებით, ხოლო ვინც წერა-კითხვა არ იცის, დავცდვომა თავზე და გემპრატინებოთ... ვისთვის დაიწერა ეს სახარება? ჩემთვის, შენთვის, ჩვენსაირი სულიელებისთვის! იმიტომ დაიწერა, რომ პატიოსნების, სიწმინდის, ადამიანობის, საიქიოს, სულის, მაღალი ღმერთის არსებობაში დაეკრწმუნებო, რომ ვერწმუნოთ წმიდა მცნებებს. *(სახარებას აიღებს)*. ჩვენც ვკითხულობთ და ვერწმუნებთ, ვკითხულობთ და ვიზიარებთ, მაგრამ მაინც იმის ფული არა გვაქვს, რომ დავეკმყოფილოთ ჩვენი სულიერი მოთხოვნებიან: ლუდით გავიჭუპოთ, ღვინით ვისამოგნოთ, არაყით მივცეთ ჩვენს სულს აღმაფრენა! *(სახარებას დაეცემს)*. ჰო, ჩვენ ვკითხულობთ, მაგრამ მაინც არაფერი გავაყინია: ხოლო იგი, ვისაც ფენებზე ჰკიდია სახარება და წმინდა საქმე, განებივრებული, გაბეჭვლი, გაფუჭებული, გათუნოვებული და დიდის, უდარდელად ცხოვრობს და, ერთ ბოთლ მაინც კი არა, ათ ბოთლ კონიასც იყიდის, როცა არესურვება.

პატრამ - საღმრთო წიგნს შეუძლია, საღმრთო საქმე გააკეთოს - სუყველა დაგვაპუროს და წყურვილი მოგვიკლას.

სულიკო - დიდი ხანია, მე სიხარულს რწმუნა და დეკარგე და, როგორც საკვარცხე დედალი, ისე ვინა გავეყოფო ეს წიგნი. ჰა, ჰა, ჰა!.. დე, წაიღოს ჩემი ჩინაჯიანა მუტრუკმა და დაამშენოს თავისი ტყინის ქერპივით გაპარიალებული თარო უნიკალური გამოცემით. *(წიგნს აიღებს)*. *(პეტრეს)*. წაიდე ბუქისინტეში და იმ ყველაზე საშინელი კაცს მიუბარე, ვინც ჩვენი სულის უკანასკნელი თავშესაფარით ვაჭრობს. *(ისმის საეკლესიო საგალითელი. ეველიანი მუხლს იყრიან. მხოლოდ სულიკოც დგას წვნით ხელში)*. მე სახარება ზემიარად არ მისწავლია, ვერც წმინდანთა მოძღვრების ცოდნას დავიკვივნი მაინცდამაინც, მაგრამ ერთი კი დამეჭოთებით ვიცი, რომ დღეს, აი, ამ წუთას, თვით ქრისტეც ღმერთი რომ მეახლოს, გამომართმევდა ამ წიგნს, წაიღებდა ჩემი სახლიდან და მეტყუოდა: არა იქონია იგი წიგნი, რაიცა არა ირწმუნო *(პეტრეს წიგნს ვაუწყებს)*. წაიდე, გასიდე და ამის საფასურით მოიტანე ღვინო, სახიდე, რომ შევსავო იგი და ავმადლდეთ ჩვენც ღმერთთან. *(მუსიკა ძლიერდება, პეტრე სასოებით ჩამოართმევს წიგნს და ვასასულიესკენ მიდის)*.

მოკლე მოქმედება

(ფიგე სცენა. ფარღის ახლისას ისმის საცეკვაო რიტმი, რომელსაც ვამოსცემენ სკამები, თუფლები, ბოთლები, კონსერვის ქალები. ამ "ინსტრუმენტულ" დანებობა და ჩანგლებით უკრავენ: ახლახან გავღვიძრებული დათო და უცქერ კარგა მაგარა შემთვრალი სულიყო, პეტრე და ნიკა. ისინი საცეკვაო რიტმს ხმას აყოლებენ და თან როკავენ თავდავიწყებით. მხოლოდ ლიკა ზის მაგიდასთან და ვაიკებული უყურებს ალკოჰოლით დაზარებული ადამიანების აღმოფრენასა და თავდავიწყებას, მათ შემოღობს სანუებს, მათი სულის თანდათანობით დაღვრასა და ვამოფიტვას. ნიკა ლიკასენ წვახ ისეთი გრძობითა და მანუვა-გრუნით, ღებობებს რომ სწავლით და სიცილსა და წუხილს რომ იწყებს ერთდროულად. წინ აეტუფება, თავს დაუკრავს, მერ ჩაებდაუჭება და ძალით წამოაყენებს).

- ნიკა - მე და შენ უნდა ვიცეკვით.
- ლიკა - ვამდლობთ, არ შემძლია.
- ნიკა - ჰა, ჰა, ჰა! შეგიძლია... ნიკა და ლიკა, ნიკა და ლიკა, რა მაგარია, არა?!
- ლიკა - არ მინდა ცეკვა.
- ნიკა - მე მინდა, ჰა, ჰა, ჰა! (შემოუხვევია და ძალით აცეკვებს) წელანაც არ გინდოდა, მაგრამ მაინც გაცეკვი... იცი, მე ვინა ვარ?
- ლიკა - ვიც.
- ნიკა - ნუ გეშინია, ტუნებში აღარ გაცეკვებ, ჰა, ჰა, ჰა! (ცდილობს, ახლოს მიიხილოს.)
- ლიკა - (შეცრავს). ვამაშვი.
- ნიკა - დათო, უფლებას მამლეგ, ლიკასთან რომ ვიცეკვი?

დათო - (ცეკვის ეშშია შესული). მიიდი, ჭიკარო, მიიდი!
ნიკა - აი, რომ ვაიკე, რა თქვა?... ისე, მაგარი ვინმე ხარ, ლიკა, ძალიან ავიყვებ ნიკას! (უცებ მიიხილავს და ვიწრო ხარხარითა და ქშიტინით მკერდს დაუწყებს ლომხსნა).

ლიკა - (ასოწარეხებით). დათო, მიშვედე!
(ცეკვა შეწყდა, ლიკამ ძალია მოიკრიბა, ნიკას ხელი ჰკრა და, როგორც იყო, თავი დაიხსნა მისი მარჯულებიდან. ნიკა შეტორტმანდა, მაგრამ თავი შეიკავა დაფარდისგან. დგას და ეძაოვითომ რაღაცა ვაუტებარს ბლოკულებს, ხარხარებს, იმანჭება და იგრინებდა. სულიყო და ღელა თითქმის ერთდროულად წვიღუნენ მისკენ. სულიყო პირველი მიუახლოვდა, ვა შლილი ხელი მოუწია და სტკიცა სახეში. ნიკა კელელს შეინარცხა და მოცელივით ჩაიყვია. ლიკა ერთ აღვიღუნა ვაეხსნული, ვამშობლი და ლაქიშული, მერე უცებ ვონს მიუგება, ფიცხვრებით ისკუებებს დათოსკენ და ისტეროულად ავიკვლდება.

ლიკა - დათო, დათო, დათო! (ცამეტებით ურტყამს ფეხებს და ხელებს). მათხვარო, ლანარო, ლანარო! (ძლიუნდება, მუხლებზე დაეყვება, მოიკუნტება ჩაიფერვლება).

პმბრმ - (დათოს). უჰ, შენი!
დათო - (ნიკასმხობარ). ლიკა.
დუშდ - (ლიკას წამოაყენებს). კარგი, კარგი... (მაგიდასთან მიიყვანს). (აბა, აქ დავსდებთ... აი, ასე... შენ კარგი ვგოო ხარ, დათოც კარგი ბიჭია... ძალიან უყვარხარ. (დათოს). მიიდი აქ, ბიჭო, დაუქევი გვერდით. (დათო მიდის).

ლიკა - (ნიკაზე მოუთითებს). მიხედეთ, არაფერი დავბართხს.

პმბრმ - მაგან ერთხელ დენატურატი დალია და მაინც არაფერი დავბართხს.

დუშდ - ნიკა, გვეუფა კოტრალო! (ნიკასთან მიდის, ცდილობს, წამოაყენოს). არ გეხმის, ნიკა?!

ნიკა - (უცებ ჩაებდაუჭება და ტუნებით კოკონის იმიტაციას ვამოსცემს). ახლაც ისტუნენ, რომ გაცეკვი! (ღელა მოიცილებს და მაგიდასთან მივა. ნიკა იატუხე კოტრალობს და შიშობს). კაცნა ვიფიდე, არ მაკოცა!.. რატომ არ მაკოცე, შენი დედა ვატრე!

სულიმო - (ლიკას). მაგისგან არ უნდა გეწყინოს, რომ ხელდა, კოცნის მანიაკი.

ლიკა - მე წაადე, თუ შეიძლება.

სულიმო - ძალიან მეწყინება, ახლა რომ წახვიდე.

ლიკა - (აღებდა). დიდ ბოდიშს გინდით, მაგრამ... დათო, ვამაცეკვე.

დათო - ლიკა, რა მოგივიდა?

სულიმო - შენ თუ წახვიდე, ნიკას მოკვლავ... (დანს აიღებს). აი, ამ უნებანი დანით ვამოვადარავ უელს (ლიკა ვერ ვარგვეულია, ხუმრობს თუ მართალს ამბობს). არა გერა? (ნიკასენ მიდის).

ლიკა - რას შერებთ, რას?! (სულიყო ნიკას უახლოვდება). არ მიედიგარ (ცრემლნარევი ხმით). სულ აქ ვიქნები (სულიყო შემობრუნდება). ფეხს არ მოვიტეხო, ხანა ამ ვამაგებთ.

სულიმო - ნუ ნერვულობ, ლიკა, არავის მივცემ უფლებას, შეურაცხყოფა მოვაყენოს. ბუნს ვერაინი ავიფრენს, გულით რომ მოვადრეხ... ეს ჩვენი ვაცნობის სუფრაა. სახარების ფულით ვქევიფობთ, დენიცა ვეაქვს და პურ-მარტილიც. თუ დავაკვლდა, კიდევ მოვიტანთ, აი, ფული! (ჩიბიდან რკინის მანეთიანებს მიიღობს და მაგიდაზე დაყრის).

დუშდ - (პეტრეს). კი მაგრამ, როგორ წაღობიტე ამდენი ფულით ბუკინიტებს?

პმბრმ - ჰა, ჰა, ჰა! შენა გგონია, იმ სისხლის მწოველმა სინომ ვამოიჩინა გულუხვობა?... შევედი თუ არა, ისე მოიკლუნა, თითქოს სამათხოვროც ვიყავი მისული. მეტი როდის-როდის, როგორც იცის ხოლმე, დინჯად შემობრუნდა, ცბიერი თვალებით ამათვადიერ-ჩამათვალაოერა, უნშიოდ ვამოაბრთვა წიწვი, გადაფურცლა და ათმანეთიანი ვამომიწოდა.

სულიმო - თო, მაგის დედა ვატრე!

პმბრმ - სისხლი მომაწვა, ხელიდან ვამოვგლიჯე წიწვი და ვასახვლდისკენ წავედი ვინებით, მან კი მომამახა: რომ მიზრუნდები, ხუთ მანეთურ მეტს აღარ მოგცემო... სწორად ამ დროს შემოვიდა ის ანგელიზო, რატომღაც წიწვის დააშტერდა და აქაცალბებული ხმით მითხრა: თუ შეიძლება, მაჩვენეთ. მე ვაგუწოდე. მან ათრთოლებული თითებით გადაფურცლა წიწვი და თვალებით ცრემლით ავესო. ნამდვილად ღვიმისოსავი ქალი იყო, სულითა და ხორცით წმინდა არხება, ქეშმარიტო მორწმუნე... უცებ გვეწინა დამიწყო: თუ შეიძლება, ეს წიწვი დამითმეთ, ჩემი ბიჭის დაბადების დღეა და ამაზე ძვირფას საჩუქარს ვირადგურს მიგუტანო... რკინის მანეთიანებით პირდაპირ წიწვიში ვაღმომიყარა და ვაიქვია, თან მომამახა: ბოდიშს გინდით, უსულაბაში მოგროვილიაო და...
სულიმო - (აღუღრებული ვაწვევითებს) დღეს რა რიცხვა? იცდებრთი ოქტომბერია, არა?!

პმბრმ - ჰო, ვადავრთია.

სულიმო - ნიკა, შევაცხოთ ჭიჭიბი, შევაცხოთ!

დატო - რა მოხდა?

სულიმო - დღეს ჩემი ბიჭის დაბადების დღეც არის... (დაძარცვლით). ჩემი ბიჭის დაბადების დღეა... ტატოს გაუმარჯოს! (დალოცვს ჭიქას დახეობიერებას და ლოცვასავით წარმოსთქვამს). მაპატიე, შვილო, სულ გადამავიწყედა, რომ შენი დაბადების დღე იყო, შემინდევ ერთი ცოცხალი დაღმერთი სამაგიეროს მოგზავნავს. რა გქნა, ცუდ ვარსკვლავზე ვარ დაბადებული, ფსელ ოღროღრო გზებით დავდივარ და ამ გზებს დასასრული არ უჩანს. მივიღო ჩემი ცხოვრება იმაზე ვოცნებობ, რომ სიკეთე და სიხარული მოგიტანოთ, მაგრამ არაფერი გამოიღო... შვილო, მე აუცილებლად შეგქმნის ისეთ ნაწარმოებებს, სახელსა და დიდებას რომ მომიტანს! პატრონოვრად არა ვარ, მაგრამ სახელი იმითომ მინდა, რომ თქვენ, ჩემმა შვილებმა იამაყოთ. ჩემს ბიჭსა და გოგოს გაუმარჯოს, თქვენს შვილებსაც ავანსად გაუმარჯოს, ჩემთა ნიკა, დუდა, დათო და ლიკა! მართალია, ისინი ჭრ არ დაბადებულან, მაგრამ ძარღვებში, სისხლში, სულში გვათ დაბუდებული და, დღეს თუ არა, ზვალ მოველინებიან ქვეყანას.

დუდა - არა, სულიყო, მაგის იმედი, დიდი ხანია, აღარა მაქვს.

სულიმო - რა გული ვაგტეხია, ბიჭო!
ლიკა - თქვენ არც ერთი ქალი არ გეტყვით უარს.
დუდა - სამაგიეროდ, მე ვიტყვი უარს.
ლიკა - რატომ?

დუდა - იმითომ, რომ ჩემი შვილი შეიძლება დებილი დაბადდეს, უფრო ან უტყვირო, ან ეპილეფსიანი, ან კიდევ სხვათა მონგრეული ღრანითი (გბას მითოდრეც).

დატო - (ლოცვის ელლამბულებს). შვილი გამიჩინე, მამიკო რომ ვაგნდე.

პებრე - შვილებს გაუმარჯოს! (ღვაშლს).

დატო - მე ორი ჭიქით უნდა დავლიო ეს საღვებრძელო.

ლიკა - არ გინდა (დალოცვის საშუალებებს არ აძლევს).

დატო - შენ ვინ გეკითხება, ჭრის დედაიკო არა ხარ, ჰა, ჰა, ჰა!

სულიმო - (დათოს). კიდევ ერთი გადაბრუნებული სიტყვა და... შენ ამ გოგოს ფსელ ჭრ კიდევ არ იცი. გაუფრთხილდი სიყვარულს, თორემ შენც ჩემს დღეში ჩავარდები, ნიკას დღეში ჩავარდები!

ნიკა - (წიბოღერებს). გაცოცხებ და მაკოცებ, მაკოცებ და გაცოცხებ, ვაი!

დატო - (ცრემლნარჩვე ხმით). თქვენა გგონით, მე ლიკა არ მიჰყარს?

დუდა - მერე რას ტინცილობ, ბიჭო, თუ გაყვარს?

პებრე - ერთ საღვებრძელს მე ვიტყვი, თუ შეიძლება.

სულიმო - თქვე.

პებრე - იმ ქალს გაუმარჯოს, რაც ფული ჰქონდა, და უთვლილად რომ გასცა ერთ წიგნში.

დუდა - მაინც, რამდენი მოგვცა?

პებრე - ოცდაათი რკინის მანეთიანი, ოცდაათი ვერცხლი.

დუდა - სიმბოლოურია - სახარებაში ოცდაათი მანეთი, თითქმის თავად ჭრისტეს სულმა შეგვახსენა, რომ მისი სიცოცხლე არ დაჰმარებოდა, რომ იგი ჩამოვა დედამიწაზე და ეპიკოსს დედა ერთობება, ვინც პატვის არა სცემს მის მოძღვრებას.

სულიმო - ჩუმად, ჩუმად... იგი უკვე გამოფრინდა

ჩვენკენ... დევეშ... აქეთ მოდის, მოდის, მოდის... ავერ, შემოვიდა უკანა ოთახში... ასლივე მივიგებები, ვიზოვ, გვესტუმროს და ორიოდე სიტყვა გვითხრას ამ ცოცხლის შვილებს. (გაღი).

პებრე - ღმერთოც ვეღარაფერს გეშველის.

დუდა - მაშინ ჩვენ ვეშველით - თვალს აუხელოთ, დავანახებთ, რა ხდება მის შექმნილ დედამიწაზე.

დატო - ერთი მაგის ოხერი დედაც ვატარებ!..

დუდა - ვის აგინებ?

დატო - ღმერთს ვაგინებ, ვაგინებ, ვაგინებ და, თუ შენ აქვს, რამე მიყოფ.

დუდა - მეტი რაღა უნდა გიყოს, გაუგებებხარ, გაუტუტუცებხარ და ეგ არი.

დატო - მე სიკვდილი მინდა. ერთსაც შეგავინებ და მომკლავ.

დუდა - ღმერთს რა ხელი აქვს სიკვდილითან, მაგ საქმეს მიქლე-გაბრთილი განაგებს, როცა წახვლის რიგი მოიწივებს, გამოეცხადება, ჩაგალოვებს ქერო-სი ხელს და ჰჭრი სამოთხეში.

დატო - სამოთხეში არ მიმიღებენ.

დუდა - რადგან ღვინო გიყვარს, მივიღებენ. ლოთები, პრასტიტუტკები და მათხოვრები იქ იუყიან თავს.

სულიკოს ხმა - მობრძანდით, აქეთ მობრძანდით.

(შემოდის სულიკო. მის ჭიქარი მოუხვრავს, თბი ჩამოშლითა, თავზე მზინავი ტყვა დაუღვია ღია-ღუმსავით, ხმს შეუცვლია და ცალიობას, ათასნაირი ნოთხსებით სტრთის დაეშვავს).

სულიმო - (დაშფრთხიერებულად). მე ღმერთი ვარ, თქვენ კი შვილი ხართ ჩემი.

დატო - გამარჯობა, მამიკო!

პებრე - (ჭიქას აწვდის). დავგლოცე თუ შეიძლება.

დუდა - სამი ჭიქა უნდა მიაწოდო - ღმერთი სამებთთა.

სულიმო - სწორით ბრძანება, შვილო ჩემო, ქეშპარითი მიმლომორწმუნე უთვლობარ.

პებრე - (ორ ჭიქას მოუხსხებენ). მიირთვიეთ, უფალო ჩემო.

სულიმო - ღმერთი შეგწვიოთ. (ღვაშლს).

პებრე - შემოქმედო, გვითხარი, რა დავიშავეთ ისეთი, რომ წვალეებში გვატარებინებ ამ წუთისოფელს.

სულიმო - პირიქით, თქვენ რჩეულნი შვილი ხართ ჩემო და მარადიული ბედნიერებისთვის გამზადდით.

დატო - მე დროებით ბედნიერებაზეც არ ვამბობ უარს.

სულიმო - შენ დაიბადე ამქვეყნაოთი სიკეთისა და იმქვეყნაოთი ნეტარებისთვის, მხოლოდ გაახილეთ თვალნი და შეიკან მოვესი შენი, რომელიც მუდამ გვერდში ვიჯავს.

პებრე - რისთვის მოგვაკითხე, მფარველო ჩემო?

სულიმო - თქვენს შესახებ ანგელოზებმა მიგალობეს და აქეთ გამომაგზავნეს. გელტუშობით, რათა ვაგამხსენიოთ, შეგმართო ძალა და შეგახსენოთ, რომ ქეშპარითა გზა სიცოცხლისა მაშინ, როცა სორცი შენი ფუფუნებისგან არ გადააქცევკა მძორად და სული შენი მილიონის ფასადაც კი არ დაემონება დემონს.

დუდა - ქადაგება ადელია, მაგრამ...

სულიმო - უნდა გაუმძლო ცდუნებას ეშპისასა.

დუდა - კი ვუძლებ კიდევ, მეტი რა ჩარა მაქვს.

სულიმო - ებთათქნა შენ, შვილო ჩემო, ამისათვის... ასლა კი უყვლო დავიჭირილი და გამანდეთ თქვენი ჭირ-გარამი: ვის რა ხინჯი გაქეთ გულში, რას უსურებთ თავსა საკუთარსა და მოვესსა

თქვენსა?.. პირველი სიტყვა შენ გვეყოფინის, ქალწოლ წმინდაო მირთმობა.

ლიბა - (ღაბოუბებს და მოსახსამზე ეამბორება). მხოლოდ ერთს გვევდრებით მუხლმოპოვით - მომცე ძალა, რომ არასადროს მივატოვო გაჭირვებაში ახლობელი ადამიანი, რომ მის გვერდით ვყოფილიყავი სულ ცოცხლის უკანასკნელ წუთამდე.

სულბიმ - კეთილშობილდ არს სიტყვანი ესე და ამიტომ შემისრულებაია სურველი შენი... (ღაბოს). შენი ჭკობა, ჯაბუკო.

დათიმ - შე ვეხებზე მკვიდა ეს ცხოვრება. არაფერსა ვთხოვ. ღმერთიც ჩემშია და სატანაც! ჰა, ჰა, ჰა!
სულბიმ - (პეტრეს). არც შენა გაქვს სათხოვარი?
პეტრე - როგორ არა, ყოვლის შემძლეო: ხანსო რომ მივალ, ცოლთან ჩხუბსა და დავიდარბას გადამარჩინე.

სულბიმ - ეგ ადვილი საქმეა. (რეინის მანეთიანებს აიღებს მაგიდიდან, რამდენიმე ცალს მისცემს, დახარხრეს კი ვიბეშე ჩაიყრის). აიღე, შავ ფულით რძისაც უფიდი და შენს ქალბატონს უკავილებსაც მთარბევე. ქალებს უყვართ ყვავილები, (ლოკას). ასე არ არის?

ლიბა - რა თქმა უნდა. ყვავილები ხომ სიყვარულზე ჩურჩულებენ მუდამ.

სულბიმ - (ლოკას). შენი ჭკობა, მსახურო მუშებისა. რას სთხოვ შენს მეუღლს?

დუდა - მე გერ ვიტან მათხოვრებს.
სულბიმ - მამინ სურვილი შენი გამანდე, შეილო ჩემო.

დუდა - არავითარი სურვილი არ გამანინა.
სულბიმ - მანეთონში დასაფლავებანე რა აზრისა ხარ?

დუდა - ყველა პოეტი აი, ამ წუთის დაიკრეფდა გულზე ზელები, ოღონდ ეგ ბედნიერება ღირსებითა, მაგრამ მე მაინც ვარსკვლავებით მოჭედოლ ცათან საუბარი და ერთი ბოთლი არაუი მირჩევნია ყოველგვარ სასაფლაოსა და აკლდამას.
სულბიმ - სტყუი... შენ უკადვებებანე ფეჭრა მივიყვანა პოზიორობამდე, ნიც შეს ფილოსოფიამდე, დანომდე, თრბამდე... უკადვავი მხოლოდ მე ვარ, ეს უნდა გახსოვდეთ ყველას.

დუდა - გამლობთ, შემოქმედო.

სულბიმ - (ნიკაზე მიუთითებს). აი, კიდეც ერთი მსხვერპლი განდიდებისა. (ნიკას დაადგება თავზე). წამოდექ, შეილო ჩემო, გაახილე თვალნი და იხილე გამჩნი შენი!

(ცეცხლი ერთად - ნიკა, ნიკა).

ნიბა - (შეიმუშნება). რა ვინდათ, მომეშვით!
დუდა - ადექი, ნიკა!

პეტრე - (სავსე ჭიჭით დაადგება თავზე). ადგები თუ არა? ხმა ამოიდე! (ღვინის შეხსობს, ნიკა უცებ წამოიღვება და შეშინებული აცეკვებს თვალბებს). ღმერთო გეახლა თავისი ფეხით, შენ კი ცოტრილობ!

ნიბა - (თვალბებს ისრებს, ვაიციებული უყურებს სულიკოსს). ჰა, ჰა, ჰა! ღმერთისთვის ჭერ არ მოიცუნია. მოდი ერთი, ნოშიანად ჩაგბროსო! (უცებ მოეხვევა და ჩაბღალუჭება, სულიკო ვანზე გაიწვეს და ნიკას ხელში მოსახსამი შერბება). შენ სულიკო ხარ. ჰა, ჰა, ჰა!

სულბიმ - ახლა სულიკო ვარ, წედან კი ღმერთი ვიყავი - ჩემში ჩასახლდა შემოქმედი, რომ მეღადადა მისი სახელით.

ნიბა - ღმერთი!.. (ზეწაწის მოიხვევს). ახლა მე ვარ ღმერთი. (სულიკოს ტიფას მოაბრობს და ხელში

ატრიალებს). ტუაე უყოფილა... ერბოკვერცხს შეგარწავთ, მკუთით თუ იქნებით.

დუდა - კვერცხები რომ არ გაქვს?

ნიბა - კვერცხები, ჰა, ჰა, ჰა! კვერცხებს შენ ამფაჭრი და შეგარწავ, მინც არაფერში ვარია ჰა, ჰა, ჰა! (მოსახსამი ფეხებში ვაებრუნდება და დავარდება. მერე წამოიღვება, ზეწაწის დაკვრებს, მოსივლის და ტიფას ფეხს ამოარტყამს). აღარ ვარ ღმერთი, თქვენთან ყოფნა მირჩევნია ზეცაში აღმადგენას.

დუდა - (ავრისოვლად). პირადად ჩემთან ხომ არა გაქვს ანგარიში ვასასწორებელი?

ნიბა - კი, ვახტანგური დავლითო, თუ იკადრებ. (მავიდასთან მივა, ვიჭებს ავსებს, ერთს ლუღას მიწვევის, მეორეს თვითონ აიღებს) მე შენ მიყვარხარ, ყველანი მიყვარხარო, ყველანი მიყვარხარო! (მეორეზე მე შტს იბავსუნებს). აი, აჷ მიყვარხარო! თქვენი კი გვეგარებით, იმიტომ, რომ ცინიცოსი ვარ... დავლითო. (სვამენ). სულიკო გამარტუა... (ტრიბლით სულიკოს) მე ხელს არ შეგბრუნებ. (ლოკას მიუშვებს) აჷ, რამდენჯერაც ვინდა, ვამარტუი, მე კი უფლებდა არა მაქვს, მასული ვაგდე, რადგან მართლა ღმერთი ხარ ჩემი - სიკვდილს გადამარჩინე, სახლში შემომიყვანე, ლუკმა პურს შუაზე მიიყო, საკუთარ ვერქვეშ, მატხოვრებ. (ცულამბოქიანი სულიკურებს).

სულბიმ - (გუგუხ ხელს მოეკაპუნებს). კარგი, რა მოვივლიდა, ქალი ხომ არა ხარ?

ნიბა - ქალი რომ ვიყო, საყვარლებს გავიჩენდი და ფულს ვიშოვიდი, ახლა კი არავის ვუნდივარ, შენც თავი მოგამებრე უჩემ.

სულბიმ - ნუ სულელობ!

ნიბა - (ლოკას) ბოდიში მომიხდა შენთან... რა ექნა, სიყვარული მენატრება, სითბო მენატრება, ქალის ხელი მენატრება... რომ იცოდე, ერთ დროს ყველას ვუყვარდი, ვოგობდი ჩემთვის ქუფას კარგადენე, ვერე კი, როცა მამარემე ზიერი მოგვამ, როცა მისი დანატვარი ფული უკანასკნელი კაპოკამდე მივაფუშენი და სახლკარიც ზედ მივაყულო. უცებ ყველა შემომიყვანდა და მარტო დავრჩი... ჰა, ჰა, ჰა! ფეჭქვეშ გათელილი ქალი ყველას ეცოდებდა, მაგრამ შენნარი ვოგობისგან გათელილი მამაკაცი კი სასაცილოა... სასაცილოა და მოსაკვდინებელი! ერთხელ ვაგებდე თავის მოკვლა და (სულიკოზე მიუთითებს) აჷან გადამარჩინა. ახლა კი, ისე დავეცე, ვამოვიფიქრე, წავახდი, რომ ძალა აღარ მყოფნის, თოკი ჩამოვება და თავი ვაყოფ შეგ.

დუდა - ჩამობრზობა დანაშაულია, ამ დროს სული იკარგება... ამ დროს ელოდო იგდებდა სხეულში, ცერა ანჭრებს მძობთან ვანშორებს და მარადიულ უსასრულობაში გადასახლებას.

ნიბა - მე, იდიო ხანია, დავკარგე სული.

სულბიმ - სანტიმენტალიზმი მოეშვიო!.. მაგიდასთან გთხოვ ყველას! დავლითო, მეგობრბო!.. ერთი წინადადება შემომამქვს: ვისცად ჩა გსურთ, ის ჩაიფიქრეთ და შესვით უსიტყვოდ.

(საოცარი სიჩუმე ჩამოვარდება. საღვთობის არავინ ამბობს, მაგრამ ისეთი თვალბით ვეუბრებიან ბუნების ძალას, ისე მტყეველებს მიძივთ და ცრემლი, ისე უღვრის შინავანი ექსპრესია, რომ უსიტყვოდვე ვასავები ხლებდა ყოველი მთავანის სულის დაღიძობა. ისმის ფეხის ხმა, რომელიც თანდათან ახლოვდება და რომელიც უცებ ნონას სიმღერა ფარავს.

წონას ხმა - ბალი-ბული, ბალი-ბული.

მე გული მაქვს, შენ კი ფული.
მაშ, შილი და შევეიროთ,
ჩემი გული, შენი ფული.

(კახანთ იღება კარი და შემოდის ნონა - ნსვამი, გამოშფეველ ჩაბმულ-შეღებილი ახალგაზრდა ქალი, ბალერინასთვის დამახასიათებელი მოძრაობითა და მხერქობით).

სამართო შემახილი - ნონა!
წონა - (სიმღერას აგრძელებს).

თუკი ვინდა ჩემი გული,
თუკი ვინდა სიყვარული,
უნდა ვასცე ბევრი ფული.
ბალი-ბული, ბალი-ბული.

პმტრამ - ნონას სიცოცხლე!
სულნიკო - სად დაგვიკარგე გოგო!
დუშდა - შენ გენაცავლოს ღვდა!

წონა - რა ბიჭები შეეროხნართ, თქვენ გენაცვალეთ!
(შეგობრულად ვალაქონის სულიკოს, პეტრეს, ლუდას და ნიკას გამოშფეველ დაუღვება წინ).

წონა - აკი აღარა გნახავო?

წონა - მე სულიკოსთან მოვედი... ისე, სიმართლე თუ ვინდა, შენც მომენატრე... რას მიყურებ, აღარ მოგწონვარ? (ვადებხვევა და ვალაქონის). ეე, შენი საქმე ცუდად არის, კონცხვ დაგვიწუნია... სომ არაფერი შეგმთხებვა?

პმტრამ - ცოლს ვასცილდა.

წონა - მართლი?

წონა - ჰო.

წონა - მერე, ეგ რა სადარდებელია, მე აქ არა ვარ?
(ლოკისთან მივა) ეგ პატარა ფისუნია ვისია? აბა, კარგად შემომხედე. (ნიკაში ამოსღებს ხელს და თავს აუწვევს) აი, აგრე... რა გვცნია შენ?

ლიკა - ლიკა.

წონა - აქ რას აკეთებ?

ლიკა - დათომ მომიყვანა.

წონა - კარგი, მოეშვი.

წონა - კადრებს შემოწმება უნდა.

სულნიკო - კარგი გოგოა ლიკა.

წონა - მე ცუდი გოგო ვიყავი, პირველად რომ გამიცანითო?

პმტრამ - შენ ახლაც კარგი გოგო ხარ.

ლიკა - (ცრემლმწარევი ხმით) მე შემთხვევით მოვედი აქ.

წონა - ჰა, ჰა, ჰა! ყველა შემთხვევით იწყებს იმ საქმეს, მე და შენ რომ ვიცით (სივარტეს ამოიღებს ჩანთიდან და მიაწვევს).

ლიკა - არ ვეწევი.

წონა - არც კონოს სვამ?

ლიკა - არა.

წონა - (დაათოს) შენ ვინა ხარ, ჩიტო?

დათო - დათო ვარ.

წონა - ფისუნისა კავალერი, არა?.. მოპკიდე ხელი ამ გოგოს და წადით, წადით, შვილო, აქედან, თორემ ამ სახლს, ამ ბიჭებს ისეთი ხიბლი აქვთ, რომ მიგოწიდავენ, მიგონებებენ და დაიღუპებთ.

დუშდა - (ხელს მოხვევს) დღეს რატომ ხარ ასეთი აგრესიული, ჩემო საოცნებო გოგო?

წონა - მიტომ, რომ ჩემი თავი დაგინახე... ამ ათი წლის წინათ მეც ფისონისარი ვიყავი. შენც კარ-

გი ბიჭი იყავი მაშინ, მაგრამ ნიკა მაინც ყველას გკობდა. (ნიკას) ერთი ვართ ვაიცნო, მღვენი გამოამატანეს შენთან და კარბში დავეტოვე. (ნიკა გადის და შემოაქვს პირამდე ვაგვებული ჩანთა).

სულნიკო - რატომ შეწუხდი?.. დღეს ჩვენ ყველაფერი გვაქვს, ღვთის შეწუხებით.

წონა - ეს ნიკას მოურთმეგვა სუფრისთვის. (ჩანთას ვახსნის, ქათამს ამოიღებს და ლექტორივით აცხადებს). ვარა უცხოური, დაბეპილი, ცვადა მოხარული!.. ბოიბოს ვინდით, მეგობარბო, ჩვენებუთი ვართბო ვერ ვიშოვე, თორემ უცხოურზე როგორ გავცდილიდო... თქვენი არ ვიცო, მაგრამ მე პირადღე, ყველაფერი ამ მიწისა და ცნსა მიჩენვია, ქათამო (ღვინოს ამოიღებს), ღვინოც, (არავს ამოიღებს) არავიც, კაცბიც. (პეტრე ჩანთაში იხილებს) აქ რას უყურებ, კაცებს ჩანთაში რა უნდათ. (გულზე დაიღებს ხელს) ისინი, აი, აქა შეყანან. პატარა გული კი მაქვს, მაგრამ ყველა ეტყვიან.

პმტრამ - შენ გენაცვალე, ჭიკარი ხარ!

წონა - (ჩანთიდან იღებს რივრვობით) შამპანურბიც გამოუგზავნიათ, ესეც ნაჭაპურბიც, წიწკის მწნილი, ყველი, ძხვდა და ჩემი თქვენდამი სუყვარული! (ბოლო სიტყვები აღფრთოვანებულბო შეძახილებბო დაღვარა).

პმტრამ - (სუფრას დასტრიალებს) ასეთი პურ-მარილი მეფხავც არ ექნება.

წონა - (სუფრას ახალიბებს) მეფხებიც აქა ვართ და დე-ღვთებუბიც. (ლოკის) მომეხმარე, ფისუნია. (ლოკა ღვბა და მავიბის ვაწყობბაში ეხმარება) რამდენი წლისა ხარ?

ლიკა - ოცდაერთბის.

წონა - მე თვარბეტბის ვიყავი, ნიკა რომ შემხვდა... შენ რას აკეთებ?

ლიკა - უნივერსიტეტში ვსწავლობ.

წონა - მე კი მაშინ ვამთავრბდი ქორეოგრაფიულ სასწავლებელს... ბალეტი ვიყვარს?

ლიკა - ჰო.

წონა - მობრძანდით, ბატონებო! ნიკა, შენ, ალბათ, პატრბის დაბმბეც და მხარს დაბმბევენბეც.

სულნიკო - ახლა იწყება ქეიფი. (დათო თავბალუნული) დათო!

დათო - ჰა!

სულნიკო - (დათოს ჭიჭის მიუგზუნებს). აღაგვრდი შენთანა ვარ... ნონას ვაუშარქოს! ჩვენს დასახლისს, ჩვენს დელეფაღს, ჩვენს სიყვარულს. ყველაზე თბილს, ყველაზე ალაღს, ყველაზე ვეღლიანს...

პმტრამ - დაგვიტოვე სათქმელი, სულიკო.

სულნიკო - (ნონას მიუყვრება) მოკლდე, შენ გნახო გახარბებული და მერე ჩანდაბამდე გზა შექონია! (ცეპბ).

წონა - ჩანდაბა - შენს მტერს.

დათო - მე არ ვიცნობთ, მაგრამ დალოცვით კი აღაღად დაღლოცვბ - გავიმარქობთ! (ცეპბ).

წონა - შენ რას ეტყვი, ფისო?

ლიკა - კარგად ბრძანდებოდე. ვხედავ, რომ ყველას საოცრად დიდი სიყვარული უყვარხართ და, რახან ცხოვრბეც სიკეთზე და სიყვარულზეა აშენბული, თქვენ ბედნიერბების ღირსი ხართ უცდილებბოდა.

წონა - კარგი გოგო ხარ, ფისო... შენ ლიკა გქვია, არა?

ლიკა - ჰო.

წონა - დალოე.

ლიბა - არ შემიძლია.
 ლატიო - დალიე, რომ გეგუნებინა.
 ნონა - ნუ აძალბებ... და, საერთოდ, მორიდებით ელაპარაკე ამ გოგოს.
 ლატიო - ჰა, ჰა, ჰა! (ჭიჭის მიყოლებს).
 ნონა - (დათოზე მიუთითებს). ლიკა, მოეშვი ამასთან წაწახლად, სანამ გეგან არ არის.
 ლატიო - ჰა, ჰა, ჰა! ეგეეე ვა ვა? დამანებე თავი და ვინმე წესიერი, დედიკოს ბიჭი ნახე, ის გირჩევინა.
 ლიბა - (კრემლზნარევი ხმით ჩურჩულებს). არა, არა, არა!
 პეტრე - ჩემო ნონა, შენაირი გოგო სანთლით არის საქებარი. ნეტა, სადა აქეთ კაცებს თვალეები! (ღვამს).
 ნიბა - მე ძველებურად, უხმოდ შეგვამ ამ სადღეგრძელოს და შენს ბავუს ვადავიკემ ჩემს გულის ჩურჩულს. თანახმა ხარ?
 ნონა - (ღიმილით თავს აქნებს). როგორც ვაგინარდებმა, ისე დალიე (ნოკა ჭიჭის გამოცლის და ტურნებზე დააქვს). ახლა კი ვგრძნობ, რომ ისევე ის ნიკა ხარ (წამოდებებს). ბალი-ბული, ბალი-ბული... შენ რაღას მეტყვი, ლუღა?
 ლუღა - ვერაფერს. უჩემოდაც ითქვა, რაც საქთმელი იყო. მე მთელი გულით და სულით ვუერთდები სადღეგრძელოს (ღვამს).
 ნონა - ის აკროსტიკი წამიოთხე, ჩვენი გაცნობისას რომ მომიძვედვი.
 ლუღა - მე მაშინ ნიკას არ ვიცნობდი და არც ის ვიცოდი, რომ თქვენ... (ხელს ჩაიხრებს). რაც იყო, იყო. ნიკას ბოდიშიც მოგუხადე, მაგრამ გულში მაინც ბოღმა ჩაიყოლა.
 ნიბა - ტყუილია, ლუღა, მე ბოღმა არ ვიცი. მითუმეტეს, მას მერე იმდენმა ვინმემ ატარა დრო ნონასთან, რომ შენი ხელის მოსხა რა სახსენებელია... (ნონა უკებ სილის ვაწიწავს და აქვითინებუბა). დღეს რა ვეღოა მირტუაშს!.. ივარჯიშეთ, მეგობრებო, კუნთები და გავიმარჯდებათ, ჰა, ჰა, ჰა! კიდევ ვისა აქვს სურვილი? მობრძანდით, ბატონებო და ქალბატონებო, გელოდებით!
 ნონა - შე... შენ გამცვალე, სხვა ქალი იხსოვე ცოლად და აქეთ მდებ ბრალს?... ვეგონა, ჩემზე უკეთესი გამოდგებოდა, ჩემზე მეტად შეგაუყვარებდა, ჩემზე კარგად მოგივილიდა და მოგიფერებოდა!
 ნიბა - მპატიე, ნონა... შენთანაც ბოდიშს ვიხდი, დუღა... ჰა, ჰა, ჰა! დღეს რაღაც უცნაური დღეა - მეუბრებინა, მეცემენ და მე კი მაინც ბოდიშს ვიხდი... ის კი მართლა მაგარი ლექსია. ნეტა, მე დამეწერა.
 ლუღა - თუ მართლა მოგწონს, მიჩუქნია. ჩათვლიე, რომ შენ დავწერე.
 ნიბა - ჰა, ჰა, ჰა! მართლა მაგარი ვინმე ხარ, ზოგს ცოცხანს ჩუქნი და ზოგს კიდევ ლექსს.
 ლუღა - წეღაც ვითხარი: რაც გამჩნია, იმას ჩუქნი. კიდევ გული მაქვს და ისიც წაიღოს, თუკი ვინმეს მოესურვება, არ დავამალღო.
 ნიბა - რახან მარქე, ვეადები, ჩემად ვაციხადო ეს ლექსი (დამარცხლით კითხულობს და თან თითოთი მიანისშენს ასოებს ზემოდან ქვემოთ) ნონა-ა...

ნონა - (ტაშს დასტებს). როგორ მატყობ, ნიკა, კიდევ მაქვს ძველებური ცეცხლი?
 ნიბა - რა ვიცი, რამდენი ხანია, ღარი შემწვედრისხარ.
 ნონა - თუ მოგინატრე, წამო, იქით ოთახში გავიდეთ (ისტერიკულად). ჰა, ჰა, ჰა! თუმცა ვახლად რად გეინდა, მე ხომ უკლებასთან ვატარებ დროს და დეარტული მაქვს სირცხვილის გრძნობა (ვახლას აპირებს). მიუყურეთ, ბიჭებო, როგორი გოგო ვარ?
 ლუღა - ნონა!
 სულკომ - გაგიჟდი?
 ნიბა - (მოუხვევა და ვახლის საშუალებას არ აძლევს). კარგი, ნუ გადაირივ.
 ნონა - აღარ გინდევარ? მაშინ ღუდასთან გამიშვი... თავის დროზე ხომ გაინაღდე, რაც გინდოდა, და ახლა რაში გენაღდედა, ვისთან ვიქნები.
 სულკომ - (შეკარად). ნონა!
 ნონა - გისმენ, ჩემო კარგო.
 სულკომ - დაამთავრე!
 სულკომ - გახსენით შამპანური!
 ნონა - დღეს ჩემი ბენეფისია - ათი წელიწადი გავიდა, რაც კონტრუაფიული სასწავლებელი დავამთავრე. ჩემი მეგობრები მას მერე სენაზე ცეკვავდნენ, მე კი კაციბთან ვცეკვავ ლოგინში, ჰა, ჰა, ჰა!
 სულკომ - ნონა, ან გავინტერესებ, ლოგინში რას აეთვლი? ჩვენი მკეფობა, გესმის, მკეფობთ?! (სიმღერას წამოიწყებს, რომელსაც უკვლია ბანს აძლევს).
 გაუმარჯოს ზღვაში დახმწვალ თოლიას, მალაღ კლიდიან დაკორბულ ლოლას, არწვეს - ცაში ნავიარდის დრის ვაგნძირულს, ღვინის კასრზე დასყუებულ ლოლას.
 (სიმღერა ჩათავდა. იწყება სმა. ვისაც როგორ სურს, ვისაც ვისთან სურს, ვისაც რამდენი სურს, ისმის შეხბილუბი, მკერდზე მუშტების ბავუნი. ჭიჭების სუბანი. ნონა საღადე ვრთ წერტილს მიმტერებდა და უხმოდ ტირის. მისთან ლიკა მიღის და ცდილობს, დააწყნაროს).
 სულკომ - (შამპანურის დაუსხამს ნონას). დალიე და გაგივიღის.
 ნონა - (ღვამს). სულიკო, დღეს ჩვენი გამოშვების ათი წლისთავი ვადავინადეთ (პუანტებს ამოიღებს). აი, ეს პუანტები მეცემე გამოცდაზე ამ ათი წლის წინათ. მაშინდელი კაბაც აქა მაქვს (კაბასაც ამოიღებს და შერე ისევ ჩანთაში შეინახავს). ვეღლაზე მეტი პერსპექტივა მქონდა, დიდ მომავალს მიწინასწარმეტყველებდნენ (იჭვითინებდა). დავლითი ბაღეტის, მუსიკის, პოეზიის, მხატვრობის სადღეგრძელო! (ღვამს)
 სულკომ - (ლიკას). შენ არა ხვამ? (ლიკა ჭიჭის აიღებს)
 ნონა - არ ვინდა. ლიკა (ჭიჭის გამოართმევს). დათოსთან მიდი! (ლიკა უსიტყვოდ ასრულებს ბრძანებას).
 ლატიო - ხელოვნებას გაუმარჯოს!
 (უკებ ლუღა წამოხტება შეშინებულად).
 პეტრე - რა მოვიციდა, დუღა!
 ლუღა - თავი, თავი!
 სულკომ - რა?
 ლუღა - თავივინ ვუავს?
 სულკომ - ჩემს ოჯახში თავებებს რა უნდათ, საქმელს საქმე იბოგინან და სასმელს.

ნათელ მართლა ტყვედ ვქექი შენი თვალეები?
 ო, მე მკერდიდან ვადაზღვროლი სექსი მაგვივებს.
 ხელ-ხელია შენი შენი ცეცხლი იმ ჩემს ძარღვებში,
 ამანთებს, დამწვევს და ზღაპარში ვამაზრონიხებს.

დუდა - მე დავინახე! (მოუთხოვს) აგერ, იქიდან გამოძვრა.

პმბრე - დავლიოთ თავისი სადღევრძელო, რომელმაც ჩვენი ქეიფის ამბავი გაიგო და მოგაკათისა.

დბთ - ხელოვნებას გაუმარჯოს! მეც ხელოვანი ვარ და ამიტომ ვსვამ ამ სადღევრძელს (ჭიქის ვაშკისკის). არა გჯერათ, რომ ხელოვანი ვარ? აი, არ წუთას, შემძლია, სასწაული მოვახდინო და ლობკა ისე შევიცვლო, რომ ედვარც კი იცნოს.

პმბრე - შენ ილუზიონისტი ყოფილხარ და არა ხელოვანი.

დბთ - მე ვარცხნილობის დილისტატი ვარ (ნონას). როგორ მოვწონს ლიკას ვარცხნილობა?

ნონა - კარგია, გადასარგია... რომელ საღონში ხარ?

დბთ - არც ერთში... მე ლიკასი და მისი მეგობრების პარიკმანერი ვარ, მუქთად გეშუაობ, საყუთარი ხაიმანგენისთვის, საყუთარი სელისთვის... მა-მაჩენი მიმტყვიებს, რომ მის სულის პარიკმანერობა არ ეკადრება, თვითონ კი რას წარმოადგენს, თუ იცით? ქურდი. არც გზნებზე დადის, არც სახლებს ძარცვავს, მაგრამ მაინც ნაქურდალით ცხოვრობს. ნაქურდალით შოიშვლა სახელი და პატივისცემა. ლუდის გაყიდვებიდან რესტორნის დირექტორობას მიაღწია; ეკონომიკური ფაქულტეტი დაამთავრა, თუცა თავის დღეში ერთი წინიც არ წაუყვიხნა თავიდან ბოლომდე; პარტიაში შევიდა და მისი სახელით ლუბობს, თუცა თავდაც კარგად იცის, რომ მისი წესდებისა და პარტორამის არც ერთ პუნქტს არ ასრულებს.

დუდა - (ჯვრის). თავი, თავი... ისევ გამოძვრა... აგერ, აგერ, ვარბის.

პმბრე - იბრინოს, ხოში აქვს და დარბის.

დბთ - კარგი ვარცხნილობა რომ შექმნა, მხატვარი უნდა იყო, წინასწარ უნდა ხედავდე, უნდა გრწმობდე, ვის რა მოუხდება (ნონას). აი, მე შენში ნევერტიტს ვედავ.

ნინა - (ტაშს დასცხვებს). ბრავო!

დბთ - დადგება დრო, როცა მისკოვის, რომის, პარიზის კონკურსებში მივიღებ მონაწილეობას და იქიდან პარიზებს ჩამოვიტან. მერეც დამცინოს, ვინც კი ბოჭია.

ნონა - შენი ადგილი თეატრშია. იქ პარიკმანერი ჭეშმარიტი მხატვარი უნდა იყოს. მხოლოდ იქ შეიძლება, მიაღწიო შემოქმედებით მწვერვალს.

დბთ - (გულდაწყვეტილი). თეატრში ვიქნები შენთან.

ნონა - ჩემს მეგობრებს ვეტყუებ... მთავარ მხატვარსაც ვიცნობ... ერთი სიტყვით, ამას მე პარიკმანერი - ბალერინა ნონას!. შეეკითხე ბიჭებს: თუ ყოფილა შემთხვევა, რომ ვთქვა და არ შეეასრულო.

პმბრე - არა ყოფილა.

სულკიმ - შენ თუ მოინდომე...

ნინა - სიტყვის პატრონი მართლა ხარ.

ნონა - მე ეველაფერის პატრონი ვარ. (ნიკას უმღერის).

*ბალი-ბული, ბალი-ბული,
მეც გული მაქვს და შენც გული.
ჩემი გული, შენი გული
კაჭვით არის ვიადამბული.*

პმბრე - (ჭიქის ასწევს). გაუმარჯოს აინშტაინს!

დუდა - (ხელებს იქნევს). აღისა, დამანებე თავი, გადი აქედან!

სულკიმ - (მავიდაზე მუშის დაჭრავს). წესრიგი სუფთარე... ვის სურს სადღევრძელო?... არა ვის?... მაშინ მე ვიტყვი რის კიდევ - ოცნებებს გაუმარჯოს! ჩვენ ამ ცხოვრებიდან თითქმის გაირეული ვართ, მაგრამ ოცნებით მის შუაგულში ვტრიალებთ, მისი ავიკრავის უმარგველესი ჰორისუფლები ვართ... დმერთო, ისეთი მუხისა და მაწარინე, რომ მოაჯაროს მთელი კაცობრიობა, ეველას სიბოთ, სკეთე და სიცოცხლის წყურვილი ჩაუნერგოს, ადამიანებს ხელიდან დააყრევინოს დანები, თოფები, ბომბები და ააშლივინოს იდოი და პატარა, გულკეთილი და გულდრძო, მტერი და მოყვარე ისევე, როგორც თავის დეიწე შტარასის მუხისა და ააშლივინო და ააქცევა მთელი ენა. (ღებმ).

პმბრე - ოცნება საწყისია წინსვლისა და პროგრესისა. უდიდესი ადამიანები ოცნებობდნენ პერპეტუუმშიმოხლეს შექმნაზე, რომელიც სიკეთეს მოუტანდა მთელს პლანეტას, დღეს კი პოლიტიკოსებმა მეცნიერებას ფრთები შეაჭრეს და სული ამოხადეს, დაანაწერეს და დაქუცმაცეს. ეველაზე დიდი მოაზროვნები აპროგრამებენ ტექნიკის წინსვლასა და პროგრესს, მერე ამ პროგრამის მიხედვით შრომობენ რობოტებით, ქმნიან ახალ-ახალ საშინელ იარაღებს და თვითონვე კანკალებენ მათი შიშით, თავიანთი ნაზრგების მონები ხდებიან. ეს იმითაა რომ შემახრული მოხლები გახდნენ, ოცნებას გადავიწყობენ. (აბაჯო). მე კი მთელი ჩემი სიცოცხლე მუდმივი ძიების შექმნას შევჩირ.

ნინა - ასეთი ძიების შექმნა სისულელია.

პმბრე - სულელები ისინი არიან, ვინც მაგას ამტკიცებენ. ფეხზე მიკლდა მაკავაო ტიტულები. მეზარბობის დროს ვემორჩილები ჩემს მიერვე აღმოჩენილ და ჩამოთარბებული კანონს, რაც უშედეგო მდგომარეობას: ეველაფერი, რასაც ქმნი, სამყაროს კანონზომიერების მოდელს უნდა მოუსადავო, რადგანაც მხოლოდ ვალკატისი უზარმაზარ ავეწნა ნევიტროს ეველა გენიალური ნაზრგების ჭეშმარიტი ტუპისცალი.

ნინა - ტუპილა ვიჭულეტია ნიკა, გვრადფირი ახალი აღმოჩენაა შენი და ცედავილია. ადამიანები სამყაროს სწავლობენ მისი აღქმის პირველსავე დღიდან.

პმბრე - (ქინხანდა). ახალია, ახალი!.. მე ისიც აღმოვაჩინე, რომ ჩვენი დედამიწა მუდმივი ძრავაა, რომელიც ერთზე დასარბობებს აგერ უკამი მთლიანობით ეწილიწალია და ჭერ ერთი გრამი ბენზინიც არ დაზარბულა მაგ საქმეზე. უფრო მეტიც, ადამიანს უკამი შექმნა პერპეტუუმშიმოხლე... ჰო, შექმნა, ვაო მუფურები. რა არის დედამიწის ხელოვნური თანამგზავრი, თუ არა ჩვენი ნანატრი და საოცნებო მუდმივი ძრავა, რომელიც ენერჯის დაუნარჩავად გვივლის ვარშიშე. საპირთა მხოლოდ ამ მოდელის გადმოტანა ჩვენს სინამდვილეში და ადამიანის საუკუნოვანი ოცნება ასრულდება... მე უკამი გეშუაობ მაგ სათიხზე.

სულკიმ - გენიოსი ყოფილხარ, მამაო.

ნონა - მაშ, ბრუნავს, ბრუნავს, ბრუნავს? გაუმარჯოს მუდმივ ძრავას!

დბთ - (ხელს ატრიალებს წრიული). ბუტ, ბუტ ვუ...

დუდა - ბრუნავს, ბრუნავს დედამიწა.

ბოზუნავს მწვალი მოშაშინე.

ბრუნავს სულა ქოჩხეთში
და პერპეტუუმშიღაღი. (ტაშ.)

ენბა - ჰა, ჰა, ჰა!
პებრამ - რა ვაქინებს?
ენბა - მაშ, დედამიწა ისე ბრუნავს, თავისით, არა?
პებრამ - დიახ, ბატონო.
ენბა - (ნიშნის მოგებით). მიწოდულების ძალაზე რაღას
მეტყვი?

დუდა - პეტრეს ძრავა უნდა იბრუნოს, ასეა საქირო!
ენბა - (პეტრეს). ჩაიჭერი?
პებრამ - ახლავე დავიპტიცივებ, რომ...
სულიკო - არავითარი მტყიცება... ვაუმარჯოს ახლად
დაბადებულ ძრავას, რომელიც მომავალ თაო-
ბებს ენერგეტიკული კრიზისისგან გადარჩენს.
(სევამ).

ენბა - (ბროხით). შენს აღმოჩენებს ვაუმარჯოს.
(სევამ).

პებრამ - დამცინი არა?.. აი, შენ ხომ მათემატიკოსი
ხარ?..

ენბა - (ვაწყვეტივებს). შე აშუამად არარაობა ვარ.
პებრამ - ხომ სწავლობდი მათემატიკურზე?

ენბა - ვსწავლობდი, მერე?
პებრამ - თუ სწავლობდი, მიმასუფე: ჰაერში თითოთ მო-
ხაზავს ფორმულას $\omega=1$ და თან კითხულობს,
რას უდრის უსასრულობას მინუს ერთი?

ენბა - უსასრულობას მინუს ერთი უდრის უსასრულო-
ბას. კმაყოფილი ხარ?

პებრამ - ასე ფიქრობს ყველა, მაგრამ შე ავგე ნახაზები
და დავამტკიცებ, რომ უსასრულობას მინუს ერთ-
ით არ უდრის უსასრულობას.

ენბა - კარგი, მომეშვი... თავის დროზე შენაირ გე-
უებს ვერ ვაგუძელებ და იმიტომ დავანებე თავი
უნივერსიტეტს.

პებრამ - უდიდესი გენიოსი აინშტაინიც ვიკად მიჩნ-
დათ თავის ფარდობითობის თეორიით... სწო-
რად აინშტაინმა წარმოიღვინა სამყაროს მოდე-
ლი და მას უსასრულო სასრული უწოდა... აბა,
დააკვირდი ამ გამოთქმას: უსასრულო სასრუ-
ლო... თუკი სამყაროს აქვს სასრული, მაშინ, მას
რომ გამოვაკლოთ რაიმე, სულ მცირედელ რიც-
ხვით კი, უსასრულობის სასრულამდე გზა შე-
მოკლდება.

დუდა - დამამბობით შე ხშირად დავფრინავ უსასრუ-
ლობაში. (ცდილობს, მოძრაობით გამოხატოს
ფრენა).

სულიკო - ოცნების სადღერძქლო გრძელდება. შენ
რას იტყვი, დუდა?

დუდა - ის დრო დადგებოდას, რომ ლექსები უაეტო-
როდ იბეჭდებოდას, ლექსებში ფულს არავინ
იხილდეს და ნაღდი პოეტები ხალხში ამღერე-
ბული თავიანთი სტრიქონებით ინაზღაურებ-
დნენ უძილო ღამეების საფასურს.

ლიკა - ასეთ ნათქვამს ერთი ლექსი მოუხდებოდა.

დუდა - ჰო, მოუხდება და წავიციოთავ კიდევ.

ლიკა - შენი ლექსები ხალხშია გასული.

ენონა - შენ ლექსები თქვი, სულიკო დაუკრავს, მე კი
ვიცამებ.

დუდა - ლექსებს არავინ მიბეჭდავს, ფულს არავინ მის-
ლის, მაგრამ შე მინც ვწერ, რადგან სხვანაირად
სიცოცხლე არ შემიძლია.

პებრამ - გისმენთ, დუდა.

დუდა - ქალმა სივარტი გაირჭო ბიროს -
სალოცავი ხატი შეიბოღალა.

ბულები დაკიდეს უსულგულოდ;
ცვილანი საქთმეში შეიბარა.

.....
კრუნებს აღარ სურთ კვრცხებზე ჩელომა;
მამლები ყვიან კრინთ.
მითხვარბა ვივე გაისქელა
და თმა შეილება ინით.

.....
ქურლობა სირცხვილიად აღარ ითვლება.
ბოზობამ დაკრავა ცნება.
კატები ძალუებს დასღვევ კნავილით;
ღობი შუა მინეს მკლებმა.

.....
ავტოზომილობით ქურა ვაიკვლა.
ვირებს მთებზრდათ ყროყინი.
მეორედ მასვლა თუა - მაშ, მოვლდის,
რათა ამღვნი ლოდინი!

დატომ - ბრავო!
სულიკო - ყოჩაღ!

ენბა - ჩემს გულში ზინარ.
პებრამ - დიდებულია.

(ღულაღვინის წრუპვას იწყებს და თანდათან ეთი-
შება გარემოს, დროდადრო ვილიკას ეწერს...
ბა, ავივინს, ეფერება, მე მტებს უღერებს...)

სულიკო - შევგებთ, თორემ ძალიან ვაგვიჯანკლდა
სადღერძქლო.

ენონა - ჩვენი ცხოვრების გზა ისედაც მოკლეა, რატომ
ვიჩრავით?

სულიკო - დამთა, შენი ჭგრია.

დატომ - ჩემი ოცნებაა, რომ მამაჩემი სამხატროდან
მიხსნან, ფულები წართვან და ციხეში ჩასვან.

ენბა - (ბროხით) მაგარი ოცნებაა.

დატომ - შე ვერგ მინდა.

სულიკო - შენ რაღას იტყვი, ლიკა?

ლიკა - ოცნებს სწომბა არ უნდა, ბრძოლა არ უნდა,
თავანწირვა არ უნდა და იმიტომ არის მიმოზი-
ნელი. იმაზე ადვილი არავერია, მხართელო-
წამოწოლობაში ბროლის კოშკი ავაო, მერე შივ
ჩაჯდე და თავი მზეთუნახავად წარმოიღვინო,
მაგრამ ეს ხომ ღამაში მირაუთ, ავადმყოფური
პატივმოყვარეობის მბზინავი ანარეკლი იქნება
და მეტი არაფერი.

პებრამ - (ბროხით) ფილოსოფიურზე სწავლობ?
ლიკა - არა, ფიზიკურზე.

პებრამ - (ვახარებული). ფიზიკოსობა ძალიან კარგია...
თავისუფალი დრო როცა გექნება, შე შენ განრე-
ვე პეტრეტუუმობოლებს ნახაზებს.

ენბა - სოფელში მინდა წვაიდე. იქ მამაჩემის სახლია
უპატრონოდ მიტოვებული, ჩავალ და დავახს-
ნობე ბუნების წიაღში, სუფთა ჰაერზე, მიწას-
თან ახლოს. ცული ოცნებაა, ლიკა?

ლიკა - ეგ ოცნება კი არა, სურვილია, რომლის შესრუ-
ლებაც ძნელი არ არის.

ენბა - ჩემთვის ძნელია, ძალიან ძნელია, მაგრამ მეტი
გზა არა მაქვს, ამჟულან ჩავიკერებ და ისეც წა-
ვალ.

ენონა - მერე იქიდან ჩამოხვალ თეთრ კოსტიუმში გა-
მოწობილი, ვარდისფერ ეტლში ჩამსვამ და
თან წამიყვან.

ენბა - ჰო.

ენონა - სოფლის პატარა ცუბრუმელებს ცისფერ პუან-
ტებს ჩავცემე და ყველას გედვიით სრიალს,
ბუმბულდვით ფრენას, ლაყვარდვით სუფთა
ოცნებას ვასწავლი.

ლიბა - (ნონის). მარტო ნუ გაუშვებ, ერთად წადით სოფელში. ნუღარ მინცილდები, თუ შენი თავისთვის სიკეთე გინდა, თქვენი ერთმანეთისთვის ხართ დაბადებული, ერთმანეთს სჭირდებით.

ნონა - არ დავტოვებ, ღიკა, არა... ოღონდ ერთი სიტყვა წამოვტყდის და თუნდაც ცხრა მოის იქით გავვებები ამ წუთსავე.

ნინა - და შენ ჩემი ცოლი გახდები, ჰა, ჰა, ჰა?! ქორწილი არ გადავიხადოთ?

ნონა - გადავიხადოთ, რატომაც არა.

ნინა - როდისთვის დავინშნითი ქორწილი?

სულნიკო - დღეისთვის!.. ახლავე გადავიხადოთ, ახლავე! შამპანური გვაქვს, არაუი გვაქვს, ღვინო გვაქვს და რაღაწე გადავტყდებით?

პეტრე - (ყვირის). ქორწილია, ქორწილი!

სულნიკო - ახლა მე თქვენს სასატიკისკემოდ ფორტეპიანოზე დავუკრავ საზეიმო მარშს.

(სულიკო ტახტიდან ფრას ამოიღებს, ჩაიცვამს, ბუთონს ვაიწყობს, სკამს მიიტანს იქ, სადაც უფრო როიალი იდგა, დაიწყო და რაიმეებს "ლაჯრის" არასრულბუნებულ ინსტრუმენტზე. იგი ხელების მოძრაობას ხმას აყოლებს და მუსიკის შესატყვის ბეჭურბს გამოსცემს. ნაწარმოები იმდენად ეფექტურად და ემოციურად "სრულდება", რომ თანდათან ციციხლდება, ძლიან იკრებს, გრვენივს ეს საზეიმო მარშს. დაგრა დამთავრდა. სულიკო წამოდგა. ვიხსნა ტაში და მოწონების შეხახლები. ნონამ მიიხიზნა მასთან და ვალაკოცნა.)

ნონა - დიდი მადლობა, სულიკო.

სულნიკო - მე დღეს ბევრჯერ დავუკრავ და ვიმღერებ. თუ ქორწილია, ქორწილი იყოს! (შამპანურის ვახსნას აპირებს).

ნონა - ჭერ ნუ გახსნი, სულიკო.

სულნიკო - რა მოხდა?

ნინა - გადაფიქრე, ჰა, ჰა, ჰა!?

ნონა - (ჩანთიდან კაბას და პუანტებს ამოიღებს). გახსოვს, ნიკა, მე მაშინ, აი, ეს კაბა და პუანტები მეცა, შენ რომ სიყვარული ამიხსენი... ის ქორწინების საღამო იყო ჩემთვის. მაშინ ვიყავი უკეთაზე ბედნიერი და უბედური, რადგან ვგრძნობდი, რომ ერთდროულად გიყვარდი და ვჭრული ვიდეც.

ნინა - ტყუილია, მე შენ არა მჭულდი, მხოლოდ შინაგანნი შიშის გრძნობა მქონდა რატომღაც... ჰა, ჰა, ჰა! თურმე სულად არა ყოფილხარ საშოში.

ნონა - შიდი, მართლად გადავიხადოთ ქორწილი. ეს ბიჭული ჩვენს სადღეგრძელოს დალევინ, ალალი გულთი დაგვლოცავინ და, იქნება, ბედი გვეწიოს.

ნინა - გადავიხადოთ, აბა რა!

ნონა - ერთი წუთი, კაბას გამოვიცვლი და მოვალ (კაბას და პუანტებს მკერდში ჩაიხურტებს და სირბილით ვაღის უკანა ოთახში).

ლიბა - მეც ვავალ, ნონას მივემხარებე (კედლის).

სულნიკო - (თავზე დაადგება ღელას, რომელიც კარგა ხანია გათიშულია). დუდა, დუდა!

დუდა - ჰა.

სულნიკო - არ გესმის, ბიჭო?

დუდა - მამა, ძალიან გეხვეწები, დამანებე თავი.

სულნიკო - შენ რა, აქ არა ხარ? (ყვირის). დუდა, დუდა!

დუდა - ჰა, რაშია საქმე?

პეტრე - ქორწილია, ქორწილი!

დუდა - რა ქორწილია, ვისი ქორწილია.

სულნიკო - ნონას და ნიკას ქორწილია.

დუდა - როგორ ითუ ქორწილია?

პეტრე - როგორ და ჩვეულებრივად. ნონა კაბას გამოიცვალა, გამოვა და ქორწილიც დაიწყება; ჩვენ მივულოცავთ, დაგვლოცავთ, დავლევთ, ვიმღერებთ და ვიცემკვებით.

სულნიკო - დედოფალი რომ იმპანქება, სიძემ რა დააშავა?

პეტრე - ასე უყვებ ახალ კოსტიუმს ვერ გავაჩენთ, თორემ...

ღაბიო - (ცაიწყურებებს). ჩემს გამონაცვალს თუ იკადრებს... (პეტრეს იხილს). გუშინ ჩავიცვი პირველად.

ნინა - როგორ გეკადრება, არ მინდა.

ღაბიო - (ძალიან აცტყეს) დემრთმა ბედნიერებაში მოგანხმაროს.

ნინა - ჰა, ჰა, ჰა! თქვენი აღარა ხუმრობთ?

სულნიკო - რა დროს ხუმრობაა.

ნინა - (ცახსას აპირებს) მათხოვარი რომ არა ვარ.

ღაბიო - არ გაიხადო, თორემ შეწყენება.

პეტრე - ძმაკაცება საქორწინო კოსტიუმი რომ გაჩუქონ, მათხოვრობაა?

სულნიკო - ერთი წუთი, ახლავე, ახლავე. (ტახტს სახურავს ახდის და შიგ იკეცება) აი, ვიპოვე. (პალსტუხს ამოიღებს). ზუსტად მაგ კოსტიუმის შესაფერისია. (პალსტუხს უკეთებს ნიკას). უკანასკნელი მოღადა... ეგჰ, პირველი ჩამცემელი ვიყავი თავის დროზე, ახლა კი...

ღაბიო - (ნიკასთან მივა და კოსტიუმის შიდა ჯიბიდან ღილი რკინის საფრცხელს ამოიღებს) ბოლო შხ ვახსოვს, ეს ცნობილი პარიზდების ჩანუქარია და...

სულნიკო - (პალსტუხს მიაგვებს, ღილს შუკვავს) აი, ასე, ახლა კი ნამდვილად გავხარ სიძეს.

ნინა - (უხერხულად). ეს რა გამოვიღა, ტრანსცემული გავხადე უჩადვიით.

სულნიკო - მერე მაჯაზე დარღობ? დავიოს მამას მუთაქებში აქვს ჩატენილი წითელი თუმბინანი, გამოაძრობს და ახალ კოსტიუმს უყვით.

ღაბიო - სულთი სიმართლია. (ზარღვლის ვახსას აპირებს).

სულნიკო - რას შვრები?

ღაბიო - ვინი.

სულნიკო - და შიშველი წახვალ სახლში?

ღაბიო - მერე რა მოხდა. ტაქსი გამოვუძახებ და ტრუხებით მივადგები ჩემს დედიკოსა და მამიკოს.

ნინა - (კატეგორიულად) არ არის საქირო.

დუდა - (კულთახითბობილი) მამარქმსაც იმედი ჰქონდა, კაცი რომ დაეცემოდა.

სულნიკო - კარგი, რას ბოდავ. კაცი ხარ, აბა რა ხარ? **დუდა** - წყლანაც გამომეცხადა. აი, ასე, მეგდა თვალწინ და ვსაუბრობდი... ალბათ, სიციველი მომიხსლოვდა და ჩემი სული იმ ქვეყანაში წასულ ახლებლებთან ცდილობს კონტაქტის დამყარებას.

სულნიკო - რა დროს შენი სიციველია, ბიჭო.

დუდა - ეტყობა, დროა. გამოვიფიქრე, სულიკო. ალიხა გამოდებებით დამდეგს დანით ხელშო.

(ვაძობის ღიკა, კარს ბოლომდე ვააღებს და ხელის მოძრაობით ნონას ევატოვება. უცებ გამოხატება იგი, ამჟერად უყვე როგორც ქეშპირიტი ბალერინა - მსუბუქი, პავოვანი, კლემბოსის, მიშობილივი. შექერდება, ნახად ვაუღობებს ირგვლივ მყოფთ და ისე ესაღებება, როგორც ამას სპექტაკლის დასასრულს სცენაზე თავის დასაკრავად გამოსული ბალეტის მსახიობები აკეთებენ).

დუდა - (აღფრთხილებული). ნონა!

პატრამ - (ნიკას). ნამდვილი ანგელოზია!
(დათო ტაშს დასცხვებს, სულიყო მაყურდის წამო-
იწევებს, რომელსაც ვეღლა აჭევდა. ნიკა პატრამ-
დალთან მივა და თავს დაუკრავს).

ნიკა - (პატრამს, უკრავს). თქვენი ხელი მიბოძეთ, ქალიშ-
ვილი, ქორწინებაზე თანახმა თუ ხართ.
(ნონა ხელს გაუწვდის).

**სულიკო - ახლა, ყველაზე გარეთ გავხალთ და, რო-
გორც წესია, ისე მოიყვანთ იქაში პატარძალს.**
(ცდიან. ვარდთან ისმის ხმაური, შეშინებულები, წამო-
იწვებენ, სიცილი. სულიყო სულბრძოლზე თუფს და-
ღვებს. შემოდის ნეფე-დიდიფილი მაყურიანის თან-
სლებით. იმსხვრევა თუფს).

პატრამ - ქორწილია, ქორწილი!
(სულიყო საცეკვო სიმღერას წამოიწყებს, ღულა
ლოლის მავივრად სკამს უტყავს, სხვები ტაშს
დასცხვებენ და ნეფე-დიდიფილი ასრულებს სა-
ქორწინო ცეკვას).

**სულიკო - მაგინდასთან გთხოვთ, მეგობრებო! ბედნიე-
რი დღე გავითენდა - ჩვენი ძმაცკი ცოლს ირ-
თავს... ნეფე-დიდიფილი გაუმარჯოს. კარგი
იქაში, გამრავლება და გახარება ვუსურვოთ!**

ხმები - გაუმარჯოს!... გაუმარჯოს!..
(ბათქაშუთაით იხსნება შამპანურები და ისმება
სადღერძოლო ჭიქებით, მთლიანებით, ბოთლე-
ბით)...

ნიკა - (წამოღება). მეგობრებო!
სულიკო - სიმე ლაპარაკობს. უურადღდება!
**ნიკა - მადლობელი ვარ, ქორწილს რომ გვიხდით... ახ-
ლა შე ვეღლას სადღერძოლოს ვესვამ... არ ვიცი,
ამ შამპანურიდან რა გამოვა, მაგრამ თქვენ ხომ
გინდათ ჩვენი ბედნიერება, ეს უკვე ბევრს ნიშ-
ნავს... თქვენი გენაცვალეთ, გაგიმარჯოთ!
(სვამს). აბა, დალიეთ ყველამ, დალიეთ!.. შე და
ნონა ხვალისა და სოფელში დაგესანდებით, ჰა,
ჰა, ჰა! სასაცილოა, არა?.. ბიჭებო, თუ მოგენატ-
როთ, ჩვენთან ჩამოდი, კაკლის ძირში გავიწ-
ვით პურ-მარილს და ჩემს დაწურულ ღვინოს
დავალევიებთ.**

პატრამ - (ბზუკუნით). შეც მინდა სოფელში.
**ნიკა - მერე ვინ ვიშლის, ჩამოდი. პერპეტუუმობი-
ლეზე დაქეი და (ხელს ატრიალებს ბორბლე-
ბით) ჩუქ-ჩუქ, ჩუქ-ჩუქ, ჩუქ-ჩუქ! თუ გინდა,
შვილიც წამოიყვან თან. ბევრი ძროხები გვე-
ყოლება დიდი ჭიქებით და, რამდენიც უნდა,
იმდენი რძე დალიოს. (ძროხასავით ითხზე დაღ-
ვება და ფეხებს იჩქვებს).**
ნონა - კარგი, ადექი. (წამოიყვანს).

ნიკა - შე ძროხა ვარ... არა, ძროხა ეი არა, ხარი ვარ,

მეფე!
**პატრამ - მე სოფელში სტუმრად ეი არ ჩამოვალ, სამუ-
დამოდ დაგესანდებით და ვიშლი მუდმივ ძროხას
ავამუშავებ. (ხელს ატრიალებს). ჩუქ-ჩუქ,
ჩუქ-ჩუქ! ბუფ, ბუფ, ბუფ! ჩემი გამოვლენა რომ არა-
ვინ მომპაროს, ბომბორა ძაღლს გავიჩინე. ჰაჰ,
ჰაჰ, ჰაჰ!**

**სულიკო - შენი ცოლის პატრონს ძაღლი რად გინდა?!
დატო - (ყვარის). მამჩემის ნაჭურბლი ფულბები უნ-
და შეგეპაო, მანქანა უნდა დაგებტვირო, სახლი
უნდა დაგვევა და მერე ცნობილი პარიკმახერი
გავხდები. (სავარჯიშო აბილეებს და მის წარმო-
სახვაში არსებულ ქაღალს თმას უფარცხნის).**

**ლულა - (პირთან მიიტანს ჭიქას და უცებ მოეფეხება,
თითქოს თავზე ამოხტა იქიდან). თავიცი, თავიცი!
(ჭიქას მოისვრის და მავიდის ქვეშ შევარდება).
მიშველით!**

**ნიკა - შენ რას ვააკეთებ სოფელში, ნონა?
ნონა - ცეკვის მასწავლებელი ვიქნები (ბალეტის ილე-
თებს ასრულებს). რამ პაჰ პაჰ, რამ პაჰ პაჰ, რამ
პაჰ პაჰ, პაჰ!**

**პატრამ - (თანაშვი დარბის და თან ბორბლით ატრია-
ლებს ხელს). ჩუქ, ჩუქ, ჩუქ! ბუფ, ბუფ, ბუფ!
ჩუქ, ჩუქ, ჩუქ, ჩუქ! ბუფ, ბუფ, ბუფ!**

**ნიკა - ნონა, ისეთ მამაღს გიყიდი, რომ სულ მსხვილ-
მსხვილი კვერცხები დაადებინოს ქათმებს.
(სკამზე ახტება და გაიქნება). ეი, ეი, ეი, ეი, ეი, ეი,
ეი, ეი!**

**ლულა - (მავიდის ქვეშეიდან გამოძვრება). მიშველით,
ხალხი არა ხართ, შექვაშებს თავებმა?! (უნჯნება,
რომ მარჯვლის ტოტში შეუძვრა თავი და ცდი-
ლობს მის გამოღვინას) ააა, ააა, ააა!**

**ლიკა - (ავიკალებული კეთილხერა). ღმერთო, აქედან
ცოცხალი გამოვიყვანე!.. ღმერთო, გადამარჩინე!
(სულიკოს ჩიხი უკავია და მიუღი აზარტითა და
ტუმპერაშენით დიორთობს ამ ფაქანალიას).
(კარები ფართოდ იღება და შემოდის ნანა სახარე-
ებით ხელში).**

**სულიკო - ნანა, ჩემი ნანა! (ამ ხმამ ვეღლა იმ მოძობიბა-
ში გაყინა, ვისაც საღ მოუწერია). ნანა, დამიბ-
რუნდი?!
(ნანა ნელ-ნელა, უხმოლ მიუტახლოვდება
სულიკოს და სახარებას გაუწვდის. მუსიკა ძლი-
ერდება. სულიკო მუხლს აყრის ამ დიდებული ქა-
ლის წინაშე).**

შეკლა